

THOREGON

Susan Schwartzová

NADĚJE TOLKANDŮ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

FARGO: Úklid

Bré Tsinga se právě pokoušela zkroutit nohy do nemožného úhlu. V té chvíli Clark Mahony vpadl do relaxační místnosti. Jindy neustále jakoby zatuhlý voskový obličej vrchního lékaře FARGA byl náhle nezdravě brunátný, což xenopsycholožku přimělo, aby okamžitě přestala cvičit a vyskočila na nohy.

„Něco se stalo?“ zeptala se lékaře a snažila se, aby její hlas zněl pokud možno bezstarostně. „Vypadáš pěkně promrzle. To ti

nefunguje v kajutě tepelná regulace, nebo je...”

„Bré Tsingo!“ zakvičel vrchní lékař pronikavým falsetem. „Ušetři si své poznámky! Budu si stěžovat a postarám se, abys letěla z paluby jako špinavé prádlo, ty i ta tvoje zatracená bestie!”

Mladá psycholožka pozvedla obočí, neodolatelně se usmála a zavrkala: „Ach...”

Clark Mahony se **však tentokrát nedal Jen tak snadno uchlácholit**. „Nech toho!” **zafrkal**, nyní už o oktávu níž a o několik decibelů tišeji. „Tentokrát jsi to přepískla! Ze všeho nejraději bych ti jednu ubalil.”

„Promiň, už jsem tu ale hodinu a provozuji *Gasán-jógu*. Víš dobře, že cvičím takhle vždycky ráno, než nastoupím do služby, protože na Sabinnu je to obvyklé. Mám tedy alibi.“

„Zato Jarko ne!“

„To je možné. Proč chceš tedy ubalit jednu *mněT*“

„Protože mám příšerný strach z té šesti-nohé kočičí obludy, proto! Já...“ Vrchní lékař zalapal po dechu.

Caři Mahony měřil asi metr devadesát a vážil nejméně sto padesát kilogramů. Pacienti, kteří se s ním setkali poprvé, se většinou zděsili, když uviděli jeho obrovité pracky; ty však dovedly být neuvěřitelně jemné a zručné. Přestože byl prvním mužem medicínského oddělení na palubě, věnoval se vedle výzkumu také ještě osobně vyšetřování. Miloval své lékařské povolání nadevše.

„Už to zase začalo,“ zachrčel Clark Mahony asi po minutě.

Psycholožka trpělivě vyčkávala. Přestože byla velmi činorodá, věděla, že nyní udělá lépe, když bude mlčet.

„Bré, jsi hrozně mladá, je ti teprve třicet a je ti tedy o šedesát let méně než mně. Školu jsi absolvovala teprve před rokem a nemáš mnoho zkušeností,“ snažil se vrchní lékař získat zpátky autoritu. „Snášel jsem trpělivě leccos, protože ti z Ligy tvrdili, že jsi obrovský talent a skvěle se hodíš do akce proti Tolkandům. Akceptoval jsem i to, že jsi byla zařazena do funkce druhé lékařky. *Ted' už je ale moje trpělivost u konce!*“

„Povíš mi tedy konečně, co se stalo, kručí?“ zavřískla Bré Tsinga. Také její trpělivost měla své meze. Nesnášela, když ji někdo rušil při cvičení, při kterém si protahovala všechny šlachy a svaly. Už od dětství byla zvyklá takhle začínat den.

„Ta tvá bestie...“

„Jarko...?“

„Je mi fuk, jak se jmenuje, ty každopád

ně moc dobře vis, že s ním tvrdě válčím. Myslím si, že není jenom tak, když někdo si chová tři metry dlouhého a metr dvacet vysokého šestinožého hussiarajako domácího mazlíčka. Ten hajzlík mě nenávidí od chvíle, kdy jste vkročili na palubu!“

„To není pravda! Rád by ti stále znovu dokazoval, že proti tobě nic nemá, ale ty si ho nepouštíš k tělu.“

„Tak?“ zasyčel Clark. „Mám si snad vy-i světlovat jako projev sympatie obrovskou Smradlavou hromadu v mém obytném prostoru?“

„On...?“ Na okamžik ztratila řeč i Bré.

„Přesně tak. Zakázal jsem servovi, aby to uklidil. *Hned ted' se odebereš do mého pokoje a vlastnoručně, bez cizí pomoci, odstraníš to, co po sobě zanechalo to tvé hnusné zvířecí monstrum, jinak se neznám!*“

„Samozřejmě, dárku. Promiň, to ještě i 'nikdy neudělal... Myslím, jako že by se prostě kdekoli...“ koktala bezmocně Bré. Cítila, jak se jí v břiše vytvořil jakýsi chuchvalec a stoupal jí vzhůru do krku. Snažila se ho zadržet za každou cenu, ale nebylo to jednoduché. A nijak jí nepomohlo, ani když;

'pohlédla na rozčileného lékaře.

„Já... ech...“ V hrdle jako by měla odporný cucek, musela se ale vzpamatovat. Chudák Clark se zlobil právem a situace byla kritická. Dosud jí Jarka trpěl, třebaže to nijak nezlepšovalo jejich služební poměr, a když se nyní přestal ovládat, bylo dost dobře možné, že vyhodí nejen Jarka. A přitom Bré získala tohle skvělé místo teprve před nedávným.

„Smím se na to nejprve obléct?“ zeptala se psycholožka konečně věcně.

Přivedla tím šéflékaře alespoň na jiné myšlenky. Zíral na ni a jeho hněv vystřídal zmatek. Bré Tsinga na sobě měla prostý černý těsný trikot, který báječně zdůrazňoval nejen její dlouhé štíhlé nohy. S trikotem skvěle kontrastovala její bělostná plet'. Vy

značovala se přirozeným půvabem, a to dokonce i ve chvílích, jako byla tato. Znovu nasadila roztomilý úsměv, tentokrát ale přidala špetku smířlivosti a plachosti a namíchala směs, která se dosud nikdy neminula účinkem.

A zabrala spolehlivě i nyní. Clark Mahony neměl příliš velké zkušenosti s ženami, až příliš totiž miloval svou práci. Půvabů přitažlivé mladé ženy, s kterou se vídal každý den, si však musel všimnout i on. „Přirozené," vyhrkl. „Tak... neměla by ses... tedy ano..."

Vrchní lékař zmizel dřív, než stačil doříct, co měl vlastně na mysli.

„Hned jsem u tebe!" křikla za ním Bré, a pak už se neudržela. Sotva za dárkem zapadla přepážka, rozchechtala se na celé kolo.

Přesto se rozhodla, že Jarkovi udělá velmi přísné kázání a za trest nedostane žádný moučník. Konec konců za něj bude muset uklízet jeho hromádku...

^ A ^

Když se kosmopsycholožka po vykonané práci vrátila do své kajuty, ležel Jafko stočený v obrovském koši a tvářil se, jako že tvrdě spí. Hussiar byl nádherný exemplář svého druhu. Byl přibližně dvakrát tak velký a mnohem elegantnější než pozemský panter, měl hedvábnou černou srst s žlutými tygřími proužky a šest svalnatých běhů zakončených děsivými tlapami. Když se napřímil, převyšoval i Ertrusana. Ocas měl huňatý a hranatou hlavou se podobal ter-ranskému jaguárovi. Uši byly nadměrně velké a porostlé chomáčky hustých žlutých chlupů. Tlamu lemovaly povislé pysky, z nichž mnohdy ukapávaly sliny, když hussiar ucítil nějakou dobrotu; horní tesáky byly dlouhé patnáct centimetrů a trčely z tlamy k dolní čelisti jako vražedné dýky. Srst na svalnaté šíji byla poněkud řidší,

a když se šelma rozzuřila, naježila se a změnila v krátkou hřívu.

Většinou byl ale Jafko i přes hrozivý zjev něžný kocourek, který se rád nechal hladit a předl přitom hlubokým basem. Zdálo se, že ale má něco proti dárku Mahonemu - nikdy ho sice nenapadl, ale neustále mu prováděl nejrůznější uličnické kousky.

„Jafko, vím dobře, že nespíš!" vykřikla Bré přísně.

Všimla si, jak se hussiarovi lehce zachvěly žluté chomáčky na uších. Byly to jemné smyslové orgány, jimiž dokázal zavěšit sebenepatrnější citová hnutí. Nyní zjevně vytušil, že se na něj jeho přítelkyně hněvá. Pomalu zvedl hlavu a upřel na Bré zelené oči, v nichž jako by se třpytila zlatá zrníčka.

„Víš, kde jsem byla dneska brzy ráno?" zeptala se hussia.

Zvíře na ni vycenilo bílé vražedné zuby; a vydatně si zívlo. Potom líně vyskočilo ze svého pelechu a přešlo k ní.

„Jafko, já to myslím vážně!" vyštěkla psycholožka. „Tohle už není žádná hra! Přehnal jsi to!" Uvelebila se v pohodlném křesle, které okamžitě okopírovalo její tvary, a natáhla si nohy. Přičichla si k rukám a zhnuseně se zašklebila. „Pořád ještě smrdím! Ty jsi mi ale čuně!"

Jafko si sedl před ni a měl hlavu ve výši jejích očí. Lehce ji pootočil a váhavě zamňoukal.

„Víš dobře, že se nesmíš potulovat po lodi, když jsem ve službě," kárala ho Bré přísně dál. „Mahony to zakázal a je to konec konců můj nadřízený! Měl bys mu být vděčný, že tě vůbec nechává na palubě po tom všem, co jsi mu provedl! Jak jsi vlastně dokázal otevřít přepážky? A -jak tě vlastně napadla ta škodolibá pitomost?"

Jafko jako by se snažil to vysvětlit, ale jeho lidská přítelkyně to zřejmě nechtěla pochopit, přestože jindy mu rozuměla dokonale. Chráptivě zamňoukal, zastříhal uši-

má a vzápětí rezignovaně zapískal. Stulil se Bré k nohám a zafuněl.

„Zlý, zlý Jafko!“ plísnila ho kosmopsycholožka. ^Odporné kocouřisko! Dneska nedostaneš zákusek, a možná ani večeri! Jasně? Běda, jestli to uděláš ještě jednou! Zkus to a vlastnoručně tě vysadím do vesmíru!“

Hussiar žalostně zakňoural, svěsil schlíple uši a upřímně se kál. Možná ho také vyděsil uložený trest.

„Takže si to dobře rozmysli!“ řekla Bré přísně. „Jestli ještě jednou provedeš podob- i nou lumpárnu, dám tě pryč! A bez milosti, to si piš! Tak co, slíbíš mi, že budeš odted' hodný kocourek?“

Šelma vážící tři a půl metráku se převálila na záda a odkryla břicho porostlé dlou* hými černými chlupy. Zamňoukala a upírala vlhké oči na svou přítelkyni.

Bré okamžitě roztála. „No dobrá,“ zavrkala a podrbala Jarka na břiše. „Takže jsme zase kamarádi?“ Kocour zvedl hlavu a olízl jí dlouhým drsným jazykem paži. „Tak jo, o zákusku si promluvíme když tak později. Musíš mě ale skutečně přesvědčit, že už nebudeš zlobit.“

Jafko zatáhl drápy, položil psycholožce přední tlapy na ramena a stáhl ji k sobě na podlahu. Nebojácně se přivinula k mohutnému tělu a zabořila mu obličej do srsti na hrudi. V levém uchu ji zaznělo spokojené kočičí vmění.

„Opravdu nechápu, proč tě Clark nemá rád,“ zamumlala Bré. „Vždyť se na tobě tak báječně leží. Jenom se trošku přecpáváš, jak jsem si všimla v jeho kajutě.“

^ A ^

Když se Bré najedla a nakrmila také Jaf-ka, rozhodla se, že si dá ještě drink. Relaxační paluba na FARGU byla skvěle vybavená a nabízela téměř všechny možnosti, jak si zpříjemnit život na lodi. Členové po

sádky, s nimiž se psycholožka stačila seznámit, byli většinou stejně mladí jako ona, měli vysokou kvalifikaci a stáli na prahu kariéry. O důvod víc, proč se zde Bré cítila tak dobře.

Sotva vstoupila do tlumeně osvětleného baru, vřele ji pozdravilo několik zástupců mužského pohlaví. Odmítala všechna pozvání na skleničku, než objevila Torna Clan-cyho.- Patřil k technickému sboru a měl na starosti pohonná ústrojí FARGA. Dohlížel na to, aby neměla žádné mouchy.

Byl jen o pět let starší než Bré a oba si báječně rozuměli od chvíle, kdy se seznámili. Navíc si technika velmi oblíbil Jafko a zahrnoval ho takovou přízní, že vytáhlý, hubený a pihovatý chlapík měl iásto co dělat, aby se ho zbavil. Tom se věčně šklebil a měl rozčuchané vlasy.

Mladík vstal, když xenopsycholožka zamířila k jeho stolku, přehnaně se uklonil a pozdravil ji: „Bud' vítána v mé skromně říši, princezno! Čím jsem si zasloužil tuto poctu?“

Psycholožka se zasmála, lehce ho rýpla do žeber a odpověděla: „Ty zase blbneš, co, Torné? Dej mi radši něco napít - ale s alkoholem, prosím.“

„Myslíš si snad, že piju něco jinýho?“ vyhrkl zděšeně.

„Slyšela jsem, že ještě před několika desetiletími to bylo zakázané,“ poznamenala Bré. „Naštěstí se to změnilo. Na PAPER-MOONU prý podávají i vysokoprocentní vurguzz.“

„Možná je to od doby, co už nejsou

u vesla slušňáci.“

„Kdože?“

„No, vždyť víš. Ti, co jsou úplně nahoře,“ uchechtl se Tom. Ukázal rukou ke stropu a jakoby bázlivě zakoulel očima. „Věční.“

„Jo, ty myslíš Nesmrtelné, Camelot'any?“ divila se kosmopsycholožka. Pokrčila ra-

měny a dodala: „Co s tím mají společného?“

„Podle toho, co se o nich našinec doslechne v dějepisu, to byli učinění světcí.“

„Zaprvé se nemá nikdy věřit historikům, protože pořád všechno přikrašlují a nepředstavují osobnosti jako bytosti z masa a krve, a zadruhé se nedá mluvit o tom, že *hýli*. Vždyť se zase vrátili,“ poučila Bré přítele.

„Ty jsi už někoho z nich viděla nebo s ním mluvila?“

„Ne, proč?“ podivila se psycholožka. „Mě ani v nejmenším nezajímají. Zmizeli z obrazu, když jsem ještě ani nebyla na světě. Jasně, jsou to legendy a vykonali spoustu dobrých věcí. Ale to je minulost. Pokud se opět podílejí na dění v univerzu, tak jsem si toho zatím ještě nevšimla. A proč taky?“

„Na palubě je dokonce pár veteránů, kteří je znají z dřívějšíka...“

„Torné, já nevěděla, že jsi tak vysazený na to setkat se se slavnými páprdy!“

„Já?“ bránil se se smíchem. „Naopak! Jsem na tom jako ty. Kromě toho my dva, ty a já, jsme až příliš normální, než abychom podléhali podobným pošetilostem. Jsme nepatrná kolečka v obrovském soukolí, jak pořád tak krásně tvrdil můj vychovatel.“

„Na mě dokážou udělat dojem jenom ti, kteří jsou profesionály ve svém oboru a především mají charakter. A dokud jsem osobně nezažila ani jednu z nich, jsou mi všechny tyhle slavné legendy ukradené.“

„Na to se napijeme!“ vykřikl Tom nadšeně. Mladý technik byl ostatně ochoten připít si s kýmkoli kdykoli na cokoli.

„A teď z jiného soudku,“ spustil, jakmile dopili a nechali si nalít druhou sklenku. „Hele, co dneska zase vyvedl Jafko?“

Bré proti své vůli zrudla a nevěřícně si Torna měřila. „Takže už se to rozneslo po celé lodi?“

„Nejspíš jo. Víš přece, že my ze strojovny se dozvíme všechno jako poslední.“

„Ale, nic to nebylo - prostě prkotina. Jafko provedl takovou drobnou lumpárnu a já jsem to odnesla za něj,“ prohlásila xenopsycholožka ležérně.

„Fajn. Ale proč si zase vybral Mahony- ho? Každý přece dobře ví, jaký je to cho-lerik a že má kocoura plné zuby. Proto jsi nechala svého mazlíčka dneska doma?“

„Musela jsem ho nějak potrestat. Nevím, co mu vadí na dárkoví. Tebe má rád...“

„To mě těší,“ odpověděl Tom upřímně a ihned dodal: „Vezmeš si mě?“

„Odkdy štěnice mluví.“

„Takže já jsem pro tebe štěnice?“

„Když myslíš...“ Psycholožka si lhostejně odcvmkla z paže smítka.

Tom chvíli hleděl zachmuřeně do sklenky a pak naléhavě zašeptal: „Tak kdy?“

Bré se zasmála a odpověděla: „Až na tebe přijde řada... a to bude asi tak za čtyři sta osmdesát šest let. Stačí ti to?“

„Dopoledne, nebo odpoledne?“ chtěl vědět přesně.

„Ty jsi prostě cvok!“

„Hele, nedělej drahoty! Jafko mě má rád. A to je základní předpoklad! Všechny ostatní nápadníky by určitě sežral.“

Bré si teatrálně povzdechla a řekla: „Torné, víš, že tě *upřímně mi[u]u*, ale každá žena má mít možnost se rozhodnout - mezi mužem a kariérou.“

„Tak, tak,“ přisvědčil technik. „Žena musí udělat to, co považuje za správné.“

„Přesně tak.“

„Na to se musíme napít!“ zvolal nadšeně Tom a pozvedl sklenku.

Přestali se škádlit a změnili téma; byli by mohli spolu hovořit celé týdny a pořád by měli o čem. Společnost u stolu se postupně rozrostla o další hosty a dobromyslné žerty se střídaly s debatou o práci a o momentální situaci v Mléčné dráze.

Krátce po půlnoci se Bré rozhodla, že si půjde lehnout. Měla konec konců druhý den

službu a musela si ještě prostudovat hromadu materiálů.

2. FARGO: Mise

FARGO - stejně jako vlajková loď Cis-tola Khana PAPERMOON - patřil k šedesáti novým kulovitým vesmírným obrům o průměru osm set metrů, technicky vyspělé třídy NOVA a létal ve službách LSP. Kmenová posádka čítala 1680 osob, jejich počet se mohl ale zvýšit až na 3100;

vyžadovalo to ovšem, že se museli všichni uskromnit. V krizových situacích byla loď schopna pojmout 14 500 osob - naštěstí zatím nebylo třeba si ověřovat tento stav v praxi.

Loď této třídy byly považovány především za symboly prestiže a politické demonstrace. Stavěly se výhradně ve velkých docích na Luně; název NOVA měl značit průlom do nové technické éry. Lodní hangáry měly obrovskou kapacitu a drahá mateřská a výzkumná plavidla se dala používat k dálkovým misím.

Loď se skládala z plástvovitě uspořádaných modulů nacházejících se poblíž pohonného sektoru, hangárů, zbrojní sekce a senzorických systémů. Kmenová posádka se mohla v krizové situaci stáhnout do samostatného, snadno oddělitelného jádra vybaveného medicínskou stanicí a nouzovými kajutami.

Kapitánkou FARGA byla šestasedmdesátiletá Erie Thomasova, vysoká hubená žena s ohnivě rudými vlasy, tu a tam protkanými zelenými prameny a spletenými do dlouhého copu, který jí vpředu spadal až k boku. Zachovávala si v každé situaci chladnou hlavu a nikoho si příliš nepouštěla k tělu. Funkce se ujala teprve před rokem.

Úkolem vesmírného korábu od roku 1289 NGL bylo hlídkovat v sektoru Boscykovy

hvězdy - nesměl však nalétat příliš blízko k soustavě, protože její druhou planetu Olymp obsadil Filozof.

Bré by byla hrozně ráda prozkoumala vlivy Filozofů na psychiku Galaktiků, měla ovšem svázané ruce. Bohužel nebyla stejně imunní jako Arkonidan Allan vybavený extramozkem - a to ji opět přivedlo na jiné myšlenky.

„Kdyby se Atlan konečně rozhoupal, mohla bych třeba zjistit souvislost mezi imunitou a Filozofovými účinky," svěřila se jednoho večera Tomovi.

„No, řešení je přece až primitivně jednoduché," poznamenal suše technik. „Prostě všichni dostaneme druhý mozek nebo tak..."

Nesdílel s ní vášně pro výlety do vznešeného světa psychologie; uvědomoval si ale také, že ji dokáže stěží zabrzdit, když se pro něco nadchne. Konec konců mu zase jed-, nou už půl hodiny věnovala pozornost...

Přesto muselo na té imunitě něco být. ^ Třeba existovala ještě jiná možnost! Mla-^{il?} dou kosmopsycholožku tyto myšlenky znepokojovaly a opakovaně jimi narušovala křehkou nervovou soustavu Clarka Mahonyho.

I přes své námitky musel vrchní lékař bez špetky závidi uznat, že Bré je nejen úchvatná mladá žena, která ho obdaruje ne zrovna ^ útěšnými myšlenkami, ale také že se beze sporu dokonale vyzná ve svém oboru. Uměla vyvozovat brilantní závěry, zakousnout se do určitého problému a zabývat se jím, dokud nenašla příslušné souvislosti.

Přitom byla radost s ní spolupracovat, protože byla nenucená, otevřená a vstřícná.

Clark Mahony ještě nikdy předtím nikoho tolik neobdivoval, a navíc tak mladého člověka, a poněkud ho to zlobilo. Když už, tak by to mělo být obráceně. Byl konec konců třikrát tak starý jako Bré a jeho činnost byla všeobecně uznávaná. A také by

se mu velmi zamlouvalo, kdyby se o něj zajímala nějaká mladá žena - bohužel to bylo naopak.

Bré jako by mu četla myšlenky a zacházela s ním nadmíru jemně. Co se týkalo jí samotné, bylo jí úplně jedno, co si o ní myslí druzí a jestli ji uznávají, nebo ne. V jednom ohledu se velmi podobala vrchnímu lékaři:

Stejně vášnivě milovala své povolání a dávala mu všechno.

Jako psycholožce jí nepřišlo zatěžko odhalovat podvůdky a podlézavost ostatních a brzy se dotýční obávali jejího tempera-mentu a ostrého jazyka — nikdy ale nikoho neurazila ani neponížila.

Byla velmi energická a pohotová a těšilo ji, když sebrala ostatním rychle vítr z plachet. Byla si přirozeně plně vědoma svého účinku a bez potíží ho využívala ve svůj prospěch. Zdálo se, že je přímo předurčena pro povolání psycholožky.

^ A ^

Po čtyřech týdnech se zmocnil Bré Tsin-gy zvláštní nepokoj a nakazila jím i Jarka. Hussiar byl přecitlivělý a nedůtklivý, odmítal zůstat v kajutě, ale neodvažoval se ji opustit bez jejího dovolení, a tak jen věčně mrmal. Mladá psycholožka mu za to nadávala a tím to přirozeně nijak nezlepšila.

Trpěla pocitem zbytečnosti. Měla za sebou intenzivní přípravy, ale nesměla jednat. Nebezpečí, že by se ocitla ve Filozofově zakletí, bylo příliš velké.

„Je to nepochopitelné," postěžovala si jednou vrchnímu lékaři. „Na Olympu, který máme na dosah, se trápí miliony lidí, a já pro ně nemohu udělat absolutně nic! K čemu jsem vlastně tady? Abych se dloubala v nose? Vy nepotřebujete žádného psychologa, ale někoho, kdo umí hrát *niffku*."

„Možná bys mi měla vysvětlit, jak...," snažil se ji uklidnit Clark. Předpokládal, že

dívka patrně ovládá *niffku*, protože šlo o sabinnskou hru.

Blýskla po něm velkýma modrýma očima a zachvělo se jí chřípí.

„Jenom jsem to navrhoval," ustupoval kvapně.

„Já vím." Bré se posadila do obrysového křesla, z kterého předtím už dvakrát vyskočila a pobíhala po pracovně sem tam. „Já z toho čekání prostě zešílím! Copak si nikdy nezvyknu?"

„Jsi dvojnásobná doktorka kosmo a xenopsychologie. Absolvovala jsi s vyznamenáním. Tak mi něco vykládej..."

Bré se zasmála sama sobě a zvolal omluvně: „Promiň. Chovám se už zase jako Jaf-ko,co?"

„No... skoro. I když už se v poslední době hodně zlepšil."

„Jo, drží se poslušně v kajutě. Pochopil, že jsem mu nevyhrazovala naplano." Psycholožka opět vstala a zeptala se vrchního lékaře: „Na čem teď vlastně pracuješ?"

„Prověřuji pár vzorků. Jak se zdá, jeden z členů posádky chytil nějaký vir, který nepříjemně působí na zažívací trakt. Chudák byl celý zelený a trpěl hroznými křečemi. Moc se mi nelíbila křivka jeho srdeční činnosti. A zrovna mi hlásili další dva případy. Obvyklé léky zatím neúčinkují."

„Trvalá mutace způsobuje, že vir je rezistentní. Mohu ti nějak pomoci?"

„Ano, vypadni!"

„Tak dobrá. Kdy si uděláme pracovní radu?"

„Dneska odpoledne. Do té doby ti dávám volno. Jdi se vybouřit cvičením, aby ses trochu zklidnila. Vyvenči Jarka — a nejlíp by bylo, kdybys ho zavedla do hangáru a vystrčila rovnou do vesmíru. Občas to pomáhá při přemýšlení."

Odpolední porady se překvapivě zúčastnila také kapitánka lodi s nejužším vedením.

„Prostě jsme za vámi zašli, místo aby-

chom svolávali zvláštní konferenci," zahájila Erie Thomasova schůzi. Na ženu měla nezvykle hluboký, nakřáplý hlas a poněkud dmčivé r. Nadechla se a pokračovala: „Před několika málo okamžiky jsem obdržela zprávu od Fláme Gorbendové ze Sluneční soustavy."

Plame Gorbendová byla jedna ze čtyř nástupkyň Bruna Drenderbauma a toho času vrchní velitelka terranské flotily hlídkující poblíž 47 Tucani.

„Dorazila s ALICI! do Sluneční soustavy, aby společně s posbijským komandem odvezla ze Země vůdčí osobnosti Ligy svobodných Pozemšťanů."

„Konečně někoho napadlo, že není vhodné, aby se veškeré terranské vedení nadále zabývalo čmáráním kruhů," zabrumlal Clark Mahony.

„Posbiům se teprve nyní podařilo nasadit antiskenovací štít potlačující biokomponenty a způsobující — alespoň na přechodnou dobu — jejich imunitu vůči Filozofovu působení," prohlásila Erie Thomasova nevzrušeně. „Když to vyjde, dostane BréTsin-ga na starost léčbu Cistola Khana, Paoly Dašmaganové a Gii de Moleonové."

Všichni pohlédli na mladou psycholožku, která velmi rychle překonala úžas a přikývla.

„Znamená to, že budeme všichni staženi із tohoto sektoru?" zeptal se kdosi.

„Další postup bude dohodnut ve Sluneční soustavě," odpověděla kapitánka. „Nejdřív je v plánu co nejrychleji tam dopravit Bré. O všem ostatním si promluví s Fláme Gorbendovou až na místě. Momentálně beztak nemůžeme nic dělat. Možná nám přidělí jinou operační oblast." Zvedla se a dodala: „To by bylo z mé strany všechno. Nyní se vzdálíme, abychom připravili všechno k odletu."

Sotva velitelka FARGA opustila místnost, náhle všechny vyděsil poplašný signál. Nalétala na ně stovka ježatek!

„Sto lodí?" opakovala Bré Tsinga nevěřicně. „Proč tady a teď?"

„Odpovědi na tvoje otázky můžeme hledat později. Teď bychom měli koukat co nejdřív se odtud vypařit!" vykřikl Clark Mahony. „Uvést okamžitě všechno do bojové pohotovosti!" přikázal dvěma asistentům. „Přezkoušet přístroje a aktivovat všechny medoroboty! Připravit se na příjem raněných!" Naklonil se nad mikrofonem a ohlásil: „Všem pracovníkům medicínského sektoru: Dostavte se okamžitě na svá stanoviště. Pohotovost potrvá až do odvolání!"

„Naštěstí má obytný sektor vlastní agregáty na výrobu ochranných štítů a systémy přežití," prohlásila Bré. „Za jistých okolností by tu totiž mohlo být docela pěkně našlapáno..."

Vzápětí přešly ježatky bez varování do útoku. Erie Thomasova, která se původně chtěla vyhnout střetu, nedokázala včas odpoutat loď od nepřítele a byla donucena k obraně. Věděla, jak cenná je její loď. Za normálních okolností ji nesměla použít v bezvýhodné kosmické bitvě, nyní ale neměla na vybranou.

Bodlinaté lodě pálily ze všech palubních zbraní a současně vytvořily kolem FARGA pole zničujícího skenovacího záření a přivedly tím všechny členy posádky téměř k šílenství.

Ani Erie Thomasova, ani její nejbližší podřízení nebyli schopni sestavit smysluplný plán obrany a cíleně napadnout ježatky. Dali rozkaz k palbě z transformačních děl a podařilo se jim zničit nebo poškodit alespoň deset nepřátelských lodí. Většina výstřelů však mířila do prázdna. Neselhala syntronika, ale lidé, kteří ji obsluhovali.

Pětinasobně zesílené ochranné pole zatím odolávalo soustředěné palbě. Nedávné

zkušenosti však potvrzovaly, že Tolkando-vé mají k dispozici vyspělou — a bohužel zatím ještě neznámou - technologii. Nedokázali sice proniknout ochrannými poli *hladce* a beze ztrát - přesto se obrana FARGA nakonec zhroutila.

Medicínská sekce už byla přeplněná bolestmi sužovanými členy posádky. Bré Tsinga podlehl skenovacímu záření jako jedna z prvních. Zničehonic vykřikla, popadla se za hlavu a vzápětí se sesula v bezvědomí na podlahu. Clark Mahony pro ni nemohl nic udělat, i když byl částečně schopen jednat.

Z velitelského můstku docházela průběžně hlášení; Erie Thomasova a většina ostatních se nevzdávali.

Náhle sebou loď prudce trhla a otřásla se; syntrony ze sebe chrly o překot data. Lodí proběhly další otřesy a všechno poletovalo vzduchem. Povelů a bolestných výkřiků se vzájemně přehlušovaly, hroutily se zásobovací systémy a chvíli trvalo, než se rozběhly náhradní. Na mnoha místech vypukly požáry a odevšad byla hlášena závažná poškození; ochromeny palbou byly dokonce i samostatné systémy v horním obytném sektoru.

Ochranné štíty FARGA plály a jejich účinnost klesla na pětinu hned po prvním větším zásahu. Zcela vysadilo hlavní anti-'gravitační pohonné ústrojí v horní části lodi a druhé pracovalo společně s náhradním antigravem naprosto neuspokojivě.

Ještě než se lidé - stále trýznění skenování — stačili vzpamatovat z počátečního šoku a mohli se pustit do oprav a hledání unikových možností, vystřelily ježatky tažné paprsky a dopravily ochromenou loď na oběžnou dráhu kolem Olympu.

Bré Tsinga nevěděla o této katastrofě vůbec nic, protože byla stále v bezvědomí.

^^^

Clark Mahony zaznamenal, že děsivý tlak v jeho hlavě náhle polevil a zanechal za sebou pouze tíživou vzpomínku.

V té chvíli psycholožka ležící bezvládně v obrysovém křesle zasténala a přišla k sobě. „Co se stalo?“ zachrčela, než se nadzvedla a zmateně se rozhlédla kolem sebe. Vzápětí vytřeštila oči a zahleděla se vyjeveně na vrchního lékaře.

„Schytali jsme to se vši parádou,“ řekl Clark. „Promiň, že jsem tě jenom tak pohodil do křesla, ale měli jsme spoustu jiné práce...“

„Nemluv nesmysly, nic mi nechybí. Mrzí mě, že jsem tě v tom nechala. Vzpomínám si jenom na ostré píchnutí a šílenou bolest, a pak jsem se propadla do tmy. Zajali nás?“

„Nevím. Doufejme, že nám to Erie Thomasova brzy vysvětlí...“

Krátce nato se kapitánka lodi skutečně ohlásila a sdělila jim, že FARGO momentálně nemůže manévrovat a nachází se na oběžné dráze kolem Olympu. Přímou uprostřed sféry Filozofova vlivu! Ježatky zmizely stejně rychle, jako se objevily. Proč zaútočily na loď, ale nezlikvidovaly ji, o tom se dalo pouze dohadovat. Zřejmě Filozof potřebuje další „krmivo“...

Poškození byla značná, dala se však jakž takž opravit a bylo možné loď opět vymánévrovat z dosahu Filozofova vlivu. Mnoho členů posádky bylo raněno a několik jich bohužel zahynulo. Byli to ti, kteří se v okamžiku útoku nacházeli v antigravitacních šachtách a zřítily se; jiné zase rozdrtily uvolněné hořící součásti zařízení. Clark Mahony a jeho lékaři nevěděli, kam skočit dřív.

Kupodivu se zdálo, že nikoho příliš nešokovalo, co se stalo. Sice beze spěchu, ale odhodlaně se všichni pustili do úklidu a oprav.

Než se Bré Tsinga začala shánět po Jaf-kovi, přiběhl sám od sebe. Bouřlivě se s ní vítal a jako by ho zklamalo, že se o něj skoro vůbec nezajímá. Krátce ho podržela po

hlavě, a pak ho odstrčila- spíš symbolicky, protože jeho třístapadesátikilogramové tělo by se nepohnulo ani o milimetr, kdyby nechtěl.

Hussiar pochopil, že o něj přítelkyně nestojí. Neměl ale tušení proč. Zelenkavé oči se zlatými třpytkami mu zvlhly ještě víc a žalostně zamňoukal. Tak tak unikl smrti a jeho paničce jako by to bylo jedno!

„Mám spoustu práce," prohlásila psycholožka nepřítomně. „Potom se ti budu věnovat, Jarko. Buď hodný chlapec a vrať se do kajuty. Přijdu za tebou, hned jak budu moci. Vždyť vidíš, jaká je tu spoušť."

Zvíře ještě jednou zamroukalo a lehce drclo Bré do ruky. Dávalo při tom bedlivý pozor, aby ji nezranilo dlouhým tesákem. Když nereagovala, odvrátilo se. Než odběh- , lo, ještě jednou se otočilo a obdařilo nechápavým, posmutnělým pohledem Clarka Mahonyho, který jako by ani nebral na vědomí jeho -jindy nežádoucí - přítomnost.

„Víš, co mě na tom udivuje?" řekla psycholožka vrchnímu lékaři, zatímco ukazováčkem objížděla zmatené obrazce, které vytvořila na lenochu křesla vyšplíchnutá káva.

„Copak?" odpověděl jí Clark Mahony otázkou.

„No, jsme teď přece ve sféře Filozofova vlivu. A co ti mám povídat - necítím nic, vůbec nic."

„Ani já ne," přisvědčil vrchní lékař. „Zdá se, že na nás Filozof nepůsobí. Možná to potrvá déle. Měla bys to bezpodmínečně zaznamenat. Třeba oddaluje nebo snižuje účinky silné vzrušení. Alespoň je můžeš konečně prozkoumat, jak jsi vždycky chtěla. I když za okolností, které rozhodně nebyly v plánu."

„Mám tedy konečně co na práci. Pustím se do toho, než dají FARGO zase do pořádku a budeme moci odletět do Sluneční soustavy," odpověděla roztržitě. Velmi ji zaujaly obrazce, které se tvořily pod jejím

prstem. Rozčilovalo ji, že nemůže najít správné vzory, a zkoušela čmárat nové a nové.

Než se jí podařilo nakreslit kruh... Bylo jedno, jak pohybovala ukazováčkem, stále znovu vznikaly kruhy, velké i malé, dokonalé a hezké. Nikdy netušila, jak může kreslení kruhů uklidňovat. Bylo jí jasné, že nejprve se musí zabývat tímhle, než začne zkoumat přímo Filozofa. Najednou byla šťastná.

^^^

Následujících dvanáct dní uběhlo jakoby v mlžném oparu a události se daly rekonstruovat až posléze. Bré Tsinga ani ostatní členové posádky FARGA se ve skutečnosti nepomátli. Dokonce se i částečně věnovali svým úkolům, i když přirozeně velmi pomalým tempem.

Jejich rozum byl zaplaven docela jinými, *elementárně důležitými* záležitostmi. Třebaže měli v té době dojem, že nepodlehli Filozofovu vlivu, jevíli všechny příznaky čmáracího šílenství a diskutovali jen o kráse kruhů.

Psycholožka na tom byla úplně stejně. Kreslila kruhy a předváděla své výtvary ostatním, zaznamenávala si pečlivě všechny vjemy a srovnávala výsledky s ostatními. Nemyslela prakticky už na nic jiného a byla den ze dne o poznání šťastnější.

Své analýzy předávala snadno srozumitelnou formou uctivým posluchačům, kterých neustále přibývalo. Brzy ji všichni uznávali jako vynikající odborníci na kruhy a byli skálopevně přesvědčeni, že se jim

podaří zlikvidovat cizí moc.

Tak to šlo až do 10. července, kdy došlo k prvnímu zátřpytu. Veškerá palubní synt-ronika FARGA vypadla na deset minut. Loď po tuto dobu visela nehybně a potemněle na oběžné dráze kolem Olympu. Členové posádky si však ničeho nevšimli, protože

právě absolvovali „školu umírání“. Prožili v oněch deseti minutách tak říkáje zatmění mysli.

Lidé byli vystaveni pozměněnému, avšak o nic méně hrozivému Filozofovu vlivu dalších osm dní. Přestali sice čmárat, ale mlha obestírající jejich rozum se nerozplynula úplně. Pokračovaly opravářské práce, ovšem pouze hlemýžďím tempem a za častých diskusí o jejich smyslu.

Nyní šlo o to následovat Filozofovy poučky a připravit se na budoucí rozplynutí v Goeddě.

Bré Tsinga trpěla téměř po celou dobu nesnesitelnými bolestmi hlavy, které se nedaly zapudit ani léky. Clark Mahony stál před záhadou a musel se znovu ptát, zda ví o mladé psycholožce opravdu všechno. Čím větší mu dělala starosti, tím víc si stěžovala na bolesti. Už ani nemohla pracovat; čím víc bylo kolem ní lidí, tím to pro ni bylo neúnosnější.

Ztrápeně se uchýlila do své kajuty, aby rozjímala o sobě a o smyslu života. Někde hluboko v mysli se jí zrcadlila představa, jak co nevidět dojde nejvyššího naplnění -a rozplyne se ve Stavbě. Rozpustí se, zemře...

Najednou nemohla vystát ani Jafka; hussiar se choval hrozně, a tak ho dovedla do bezpečné cely a přikázala robotovi, aby ho nepřetržitě hlídal.

Když Bré zůstala docela sama, přání zemřít v ní postupně odumíralo; nakonec to byl jen jakýsi slabý impuls v pozadí. Přání zemřít ji přemáhalo pouze ve chvílích, kdy se setkávala s ostatními; nemohla se však zúčastnit debat, protože ji pokaždé příšerně rozbolela hlava.

Izolována ve své kajutě, pokračovala v záznamech, až nakonec nebyla schopna žádné rozumné úvahy. Bylo dobře možné, že si na to jednoho dne zvykne, teď jí to ale vadilo.

Zdálo se, že Clarka Mahonyho napadlo

totéž co ji, neboť ji navštívil a navrhl jí, že ji uvede do umělého spánku a pokusí se najít příčinu jejích bolestí. Odmítla, ale poprosila ho o silný prostředek na spaní, aby si mohla pořádně odpočinout a v několika málo obdobích bdělosti si dělat poznámky.

Potom téměř zcela vypnula; o Jafka bylo postaráno a život na palubě *jako by* se normalizoval.

18. července náhle všechno skončilo a všem bylo, jako kdyby procitli z otupujícího snu. Rychle pochopili, že také oni naplno pocítili Filozofův vliv. Někteří členové posádky ještě několik dní toužili po smrti, ale bez závažnějších následků.

Bré Tsinga vstala z lůžka a z vteřiny na vteřinu se cítila jako znovuzrozená. Okamžitě se začala starat o méně šťastné kolegy. Nechala si také přivést zpátky Jafka, který jevil obrovskou radost, i když se ještě dlouho potom tvářil zmateně.

Hned nato se psycholožka pustila do studia záznamů. „Svatý Cestrine,“ zašeptala v šoku. „Co se to se mnou jenom dělo...?“

Její zápisky byly absolutně nepoužitelné. „Vždyť je to dílo naprostého paranoika a schizofrenika dohromady, absolutně šílené,“ řekla Jarkovi. „Z toho se nedá sestavit ani přibližný osobnostní profil. Přesto jsme se považovali za tak rozumné, ještě si na to dobře vzpomínám - i když už ne moc přesně. Co se to s námi jenom dělo... a proč to přešlo?“

Erie Thomasova přikázala posádce, aby maximálně urychlila opravy, a spojila se s Fláme Gorbendovou, aby zjistila, co se stalo - a proč všichni ještě jednou unikli nejhoršímu. Dozvěděla se, že za to vděčí komandu složenému z Allana, Mylese Kantora a Dao-Lin-H'ay a mimořádným para-normálním schopnostem Herreachů: Goed-da byla mrtvá, Stavba zbořená a Filozofové odváli do hyperprostoru.

Nebylo už zapotřebí, aby Bré Tsinga lé-

čila terranské vůdce, protože se všichni tri dokonale zotavili.

Následnice Bruna Drenderbauma projevila obrovskou úlevu, když zjistila, že posádka FARGA i loď samotná jsou opět akceschopné. Několikrát předtím se pokoušela navázat spojení, ale dostávala jen podivné odpovědi - nebo také žádné. Podle změněné polohy poznala, že se hlídková loď dostala do sféry Filozofova vlivu. \ Erie Thomasova se chystala omluvit, ale Fláma Gorbendová ji přerušila a dala jí jasně najevo, že opravdu nemá proč.

„Můžeme FARGO opravit jen do té míry, abychom se dokázali dovléct do velkého doku na Lunu,“ informovala ji Erie Thomasova. „Zatím se postaráme o Olympány. Myslím si, že do Sluneční soustavy dorazíme asi v polovině srpna.“

„Dobrá. Budeme se pravidelně kontaktovat.“

4. Tlukot srdce v temnotě

„Takže jsi to přestála prakticky bez úhony?“ spustil Tom Clancy. Spojil se s Bré interkomem, protože se chtěl dozvědět, jak se jí vede.

„Jo, jako by se absolutně nic nestalo,“ přisvědčila psycholožka. „A jak se máš ty? Co ti to vyrašilo za hrůzu na tvářích?“

Technik si pohladil řídké chomáčky světlých chloupků a svraštil čelo. „Je vidět, že je ti už zase fajn, když si z toho dokážeš dělat srandu!“ zavrčel. „Mluví ale z tebe závist těch, kterým vousy nerostou - tedy žen...“

„Už ses, doufám, vysprchoval?“ přerušila ho rozmarně Bré.

Zasmál se a odpověděl: „Voním jako ostyriánská fialka, láska. Pokud si chceš užít, musíš se bohužel obtěžovat ke mně dolů do sektoru, kde je všechno, co udržuje loď při

životě. Slibuju ti, že pro nás dva najdu nějaké měkké skryté místočko...“

„Zdá se, že ses zbavil všech následků,“ přerušila technika podruhé psycholožka. „Jsi stoprocentně zdravý. Pokud někdo tam u vás dole potřebuje mou pomoc, pošli mi ho obratem sem! Většinou budu poletovat po Olympu, ale v pevných časech budu k zastižení tady nahoře. Je to důležité. Torné, ano?“

„Provedu, nejkrásnější ze všech Sabin-nek. A až se vrátíme do Sluneční soustavy, tak se vezmeme, jo?“

„Torné, nezaháněj mě do kouta! Řekla jsem za čtyři sta osmdesát šest let, a to platí! Nehleď na to, že Jarko je momentálně příliš rozrušený, než aby strávil takovou změnu. Určitě by tě kousnul, jakmile bys vešel do mé ložnice.“

„Chudák!“ vykřikl Tom Clancy zděšeně.

„Něco mu je?“

„Já nevím, ale už od chvíle, kdy zaútočily ježatky, je tak...“

„Měla by sis s ním promluvit.“

Psycholožka zamyšleně přikývla a odpověděla: „Ano, možná bych skutečně měla...“

Jakmile ukončili spojení, Bré zavolala na hussiara, ten se ale neukázal. Byl zalezlý za gaučem. Byl zázrak, jak se tam dokázal vůbec vtěsnat. Mladé psycholožce nebylo do smíchu, když ho uviděla, Žluté chomáčky na uších se mu chvěly a mhouřil oči. Když se k němu přiblížila, zjevně před ní couval. Tiše zamňoukal a zvedl jednu tlapu. Drápy ostré jako dýka měl vytažené.

„Ale, Jafko...“, vyhrkla Bré ustaraně. „Copak mě nepoznáváš? To jsem přece já! Co je ti?“ Klekla si vedle obrovitého kocoura a docela pomalu se k němu sunula s rukou nataženou před sebe. „Pojď ke mně, zlatíčko. Já ti přece nic neudělám...“

Mimoděk si vybavila jejich první setkání přede dvěma lety, když se po studiích vrátila do sabinnské zoologické výzkumné sta

nice. Jafko byl tehdy ještě V podstatě vyjukané mládě, které našli osiřelé a vyhladovělé poblíž stanice. Měřil na výšku teprve dvacet centimetrů, byl plachý a toužil po lásce.

Psycholožka byla jediná, komu začal okamžitě důvěřovat. Oba se rychle spřátelili, maličký hussiar dostal jméno Jafko a od té doby se od ní nehnul na krok. Za několik měsíců vyrostl a zkrásněl. Stal se ochráncem a nejlepším přítelem své paní. Každý muž, který se k ní pokusil nedovoleně přiblížit, si to podruhé dobře rozmyslel - i když Bré se dovedla velmi dobře ubránit sama. Nevadilo jí, že musela své milostné schůzky tajit před Jafkem; beztak pro ni byla předněj si její práce a kladla na případné nápadníky velmi vysoké nároky. „Všechno má svůj čas," říkala obvykle mladým horkokrevným mužům, kterým šlo o víc než o pouhou příjemnou, ale krátkodobou známost.

„Vždycky jsme si dokázali spolu promluvit o všem, je to tak?" zeptala se psycholožka jemně Jafka. „Můžeme si popovídat i teď, Tak pojď už, kocourku!"

Hussiar pootevřel víčka, ale dál po ní loupal nedůvěřivě očima.

„Oklamala jsem tě snad někdy? Vždycky jsi mi mohl důvěřovat. Tak pojď, pohovoříme si o všem," lákala zvíře.

Mohutný hussiar, který by mohl rozčís-nout mladou ženu bez zvláštní námahy prackou vejpůl, pořád váhal. Tiše mručel a pak zničehonic našpicoval velké uši. Vycítil, že s ním Bré *rozmlouvá* jako tenkrát na Sabinu, a přestal se bát. Opatrně jí odpověděl. Ani jeden přitom ze sebe nevydal jedinou hlásku; pouze hussiar měl vztyčené žluté uši a lehce jimi vibroval. *Přijímal* dívčiny signály.

Psycholožka, které se na Sabinu říkalo *ta*, *jež rozmlouvá se zvířaty*, se dozvěděla, co trápí Jafka. Když byla pod Filozofovým vlivem, chovala se tak absurdně, že ji ne-

chápal. Děsila ho; ,a ještě méně mu nyní bylo jasné, proč je všechno opět při starém, jako by se bylo vůbec nic nepříhodilo.

Mladá žena přijala jeho obavu a reflektovala ji s tím, že jsou i nadále přátelé. Po-^ stupně odbourávala jeho nejistotu a dokazovala mu, že je pořád ta samá Bré. Jafko se uvolnil a otevřel zelenkavé, zlatými třpytkami protkané oči. Konečně se vysoukal z těsného úkrytu a přiloudal se k ní. Položil jí mohutnou hlavu do klína a začal příst.

^ A ^

Zatímco se technici pokoušeli dát FARGO do pořádku alespoň tak, aby byl schopen letu, vydali se Clark Mahony a jeho spolupracovníci včetně Bré na Olymp a poskytovali obyvatelům lékařskou pomoc.

Všichni byli rádi, když se dozvěděli, že Goedda je mrtvá; Bré však i nadále cítila určitý neklid. Poznala zdrcující moc Filozofů na vlastní kůži a nebyla schopná jen tak uvěřit, že zahynuli při explozi. Na základě faktů získaných o aktivitách Tolkan-dů si prostě nedokázala představit, že by tak mocné, téměř dokonalé bytosti nebyly s to najít nějaké východisko z nebezpečné situace. V něčem byl určitě háček; konec konců nikdo neviděl na vlastní oči mrtvé Filozofy - na rozdíl od Goeddy, která to měla prokazatelně za sebou.

Podle očitých svědků - Herreachů - roztrhala exploze Velkou matku společně s její Stavbou na miliony kousků. Ale Filozofové? Ti se přece později rozptýlili a zmizeli na ojedinelých krách v hyperprostoru.

To psycholožce nestačilo a neměla pocit, že by Pozemšťané byli z nejhoršího venku. Přirozeně se nesvěřila se svými obavami ostatním; nechtěla, aby ji považovali za hysterku, a neměla ani v úmyslu vyvolávat paniku domněnkami, které - jak doufala — možná ani nebyly opodstatněné. Nicméně

poprosila kapitánku FARGA, aby se co nejrychleji spojila s Allanovým komandem a vyžádala si od Arkonidana zprávu. Chtěla tak získat důkaz, že její podezření vyvolala pouze podrážděná mysl. Zřejmě trpěla pouze určitým stihomamem.

Práce na Olympu bylo tolik, že brzy zapomněla na znepokojivé myšlenky. Konec konců nebyla jediná odbornice v tomto sektoru univerza. Olympané se zotavovali až úžasné rychle, třebaže byli vystaveni Filozofovu vlivu mnohem déle než posádka FARGA. Jen u nepatrného procenta z nich doznívala touha po smrti zdoluhavěji, a bohužel se našlo i několik málo labilních jedinců, kteří spáchali sebevraždu.

Když se všechno vrátilo do normálu, také Bré smýšlela optimističtěji. Možná bylo skutečně po všem...

Zničehonic si ji povolala k poradě Erie Thomasova. Psycholožky se znovu zmocnil nedobry pocit. Zjezily se jí chloupky na šíji a zlověstně ji šimralo po těle, když z kapitánčina hlasu vytušila starost.

„Mám špatné zprávy," uvítala ji Erie Thomasova. „Ze všech koutů Galaxie přicházejí hlášení o novém výskytu čmáracího syndromu. Fláme Gorbendová byla sice ráda, když se ode mě dozvěděla, že Olymp není zasažen. Ale ostatní planety se postupně dostávají tam, kde byly. Zdá se, že máme na krku stejný problém."

„Znamená to, že Filozofové přežili," prohlásila tiše Bré Tsinga. *Proč jen mé nikdy nezklamou mé předtuchy!* blesklo jí hlavou.

„Nemáme pro to žádné důkazy," namítla Erie opatrně.

„Jaké ještě potřebujeme důkazy, když se opět objevuje čmárací syndrom? Začíná to všechno znova!"

„Zatím ještě není zasaženo všech padesát dva světů. Znamená to, že nemuseli bezpodmínečně přežít všichni Filozofové."

„Neznamená to vůbec nic, Erie, a ty to víš moc dobře," odpověděla Sabinnka

chladně. Nesnášela, když ji někdo nebral zcela vážně, protože byla mladá a nezkušená. „Nepokoušej se mě uchlácholit, konec konců jsem vystudovala psychologii."

Velitelka se nuceně usmála. „Promiň," řekla. „Neuvědomila jsem si to."

„A co je v plánu teď?"

„Pohovořila jsem si už o tom s ostatními. Odletíme do Sluneční soustavy. Cistolo Khan už na tebe čeká a zasvětil tě do dalších záležitostí. Znamená to, že tě bohužel budeme nějakou dobu postrádat na palubě FARGA."

„Ech...," vyhrkla Bré. „Doufám, že je Khanovi známo, že nejsem sama?"

„Neboj se, o Jarkových skopičinách toho ví až dost," zasmála se kapitánka. „To víš, něco takového se vždycky roznese. Cisto-lovi je ale také známo, že bez hussiara neuděláš ani krok - a tím je to tedy jasné." Po[^] dala psycholožce nosič dat a dodala:

„V tomhle najdeš všechny novinky. Seznam se s nimi; budu ti pravidelně dodávat další informace. Můžeme vyrazit, přílet je plánován na třetího srpna."

„Výborně. Tady na Olympu jsme beztak hotoví. Jestli to všechno propuká od začátku, nesmíme ztrácet čas."

^ A ^

Nosič dat jí nenabídl příliš mnoho informací, obsahoval jen stručnou zprávu o akci Allanova komanda a o zničení Goeddy, Velké matky válečníků. Bré se při tom dozvěděla, že krátce předtím zahynuly mutant-ky Milá a Nadja Vandemarovy. Po explozi byl spatřen další Nesmrtelný: s pravděpodobností hraničící s jistotou šlo o Alasku Saedelaera. Dalo se předpokládat, že je také mrtvý. Nemohl přece přežít výbuch líhno-vého vesmíru!

Tři zesnulí Nesmrtelní - to byl drtivý úder pro Camelot'any. Bré je sice všechny znala pouze podle jmen a z příležitostných infor-

máčí v tisku, prostoji poněkud dojal jejich neblahý osud. Copak asi cítili ti, kteří přišli o dlouholeté přátele a společníky?

Psycholožka se zakrátko vzpamatovala. Tolik ji zase Nesmrtelní a jejich problémy nezajímali; v posledních týdnech viděla umírat až příliš mnoho lidí. Mnozí další, kteří byli těžce raněni během útoku ježa-tek, i nadále bojovali o život. Od chvíle, kdy Tolkandové vpadli do Galaxie, se události valily jedna za druhou a nemělo příliš smysl nad nimi přehnaně dumat -jen to zbytečně ubíralo na odvaze a životním elánu.

Jafko se připlížil téměř neslyšně k Bré a sedl si vedle ní. Neočekával, že se s ním bude opět mazlit, a ani se k ní nelísal. Jen jí chtěl být nablízku a sdílet s ní její pocity. To byl druh jeho komunikace a podpory. Jakmile se kosmopsycholožka vrátila do kajuty, hussiar pochopil, že situace se změnila k horšímu — i když neohrožilo akutní nebezpečí.

Po Goeddině smrti se, Tolkandové stáhli se všemi svými jednotkami zpátky do 47 Tucani, jinak se ale chovali jako dřív - dolovali a bourree, jako by se vůbec nic nestalo.

Poté odletěl Allan s posbijským komandem na základní svět Tolk-7.

Mezitím došla z blueského Apasu zpráva, že se tam vyskytl čmárací syndrom. Dao-Lin-H'ay se tam vypravila společně s Mylesem Kantorem; a skutečně všichni obyvatelé milionového města se pustili do kreslení.

Přitom byly přijaty pozoruhodné hypersignály, které vůčihledě zesilovaly a zněly jako tlukot srdce podmalovaný sférickými šumy. *Stejně* impulsy přijímal také Allan na Tolk-7. S pohnutím jim naslouchali rovněž Chaerodové a tvrdili: *V tomto znamení života tkví všechny naše naděje na přežití.*

Čí život toto znamení ohlašovalo?

Mezitím propuklo čmárací šílenství také na Arkonu, Gatasu, Nosmu, v soustavě Ako-

nu a devíti dalších světech. Bylo jasné, že počet napadených planet se bude zvyšovat. „Svatý Češtíme!“ zoufala si Bré Tsinga zděšeně. „Co se bude dít teď?“

5. GILGAMEŠ

Doufejme, že tam dorazíme brzy, pomyslel si Atlan a přecházel po kajutě sem tam jako tygr v kleci. Vlastně se do ní uchýlil, aby se na hodinku dvě prospal a obnovil síly, ale nebyl s to usnout, protože byl příliš rozrušený.

Těsně předtím došlo hlášení, že čmárací syndrom se objevil také na Ertrusu v soustavě Kreitu, přesněji řečeno v hlavním městě Baretusu.

A to ještě zdaleka není konec hrůzy.

Jak jen k tomu mohlo dojít? Goedda byla přece - a to zcela bez nejmenší pochyby - neodvolatelně mrtvá; pro koho nyní pracují Tolkandové? Jaké -se jim podařilo najít východisko?

První Pozemšťanka Paola Dašmaganová svolala ve Sluneční soustavě krizové zasedání, kterého se měli zúčastnit zástupci všech národů Galaktické aliance. Atlan sám neměl v úmyslu se dostavit - bylo mu jasné, že by ho čekaly nekonečné, bezvýsledné diskuse. Beztak by tam nebyl nic platný. Protože měl nemalé zkušenosti v boji proti Tolkandům, patní „na frontu“.

Homér G. Adams se bránil zuby nehty. - „Proč já?“ vykřikl. „Proč mám pořád tahat za někoho kaštan z ohně? Beztak nedělám už nic jiného, že někde vysedávám a čekám, co udělají druzí!“

„Promiň!“ řekl Arkonidan upřímně. „Musíš to vzít za mě. Zprv se potřebuji dozvědět, co se děje na Arkonu...“

„Doufám, že si nemyslíš, že se tam dočkáš nějakého vděku...?“

„Vždyť jsem se tam narodil, zatraceně!“

vyštěkl Atlan. „Vyrostl jsem tam jako princ a určitou dobu jsem dokonce vládl Křišťálovému impériu! I když jsem se vzdal všech titulů a úřadů a našel svůj domov jinde, neznamená to, že mi je úplně fuk, co se tam děje!"

Adams se vlídně pousmál a řekl: „Myslím si, že se teď potřebuješ pořádně vyspat,' příteli. A jestli tě to uklidní, tak se tedy zúčastním místo tebe zbytečné porady. Nebude to moje první a bohužel ani poslední. Budu zastupovat Camelot, tvářit se jako laskavost sama a poklidně klímbat. A ty mezitím zachrániš Galaxii, domluveno?"

Arkonidan poněkud splaskl. „Asi jsem trochu přetažený," zamumlal. „A navíc k smrti nenávidím čekání."

Byl to jeden z vzácných okamžiků, kdy se Atlan přestal ovládat — i když to bylo v přítomnosti přítele. Někdy toho na něj bylo prostě příliš a musel popustit uzdu svému temperamentu, byť se jindy tvářil tak chladně, rezervovaně a sarkasticky.

Arkonidan se uchýlil do svého soukromého příbytku v hlavním modulu GILGA-MEŠE, který už směřoval od 47 Tucani do Sluneční soustavy. Měl v úmyslu přemýšlet a také se trochu prospat - a v neposlední řadě navázat kontakt se svou tajnou organizací IPRASA. Nějak se musí dozvědět, co se děje na Arkonu.

Přirozeně, že už nabídl svou pomoc Křišťálovému impériu, ale hrdí Arkonidané mu ani neodpověděli. Ocejovali ho už dávno jako zrádce a nijak nezměnili názor. Allan mnohdy proklínal svůj národ, a přece zůstával Arkonidanem a nezapomínal, co všechno jeho soukmenovci dosud dokázali.

Sváděl mlčení Arkonidanů na čmárací syndrom. Bylo přece známo, že obyvatelé napadených světů prakticky nereagovali na signály a považovali za nepříjemné jakékoli vyrušování zvnějšku.

Když se nemohl dozvědět nic oficiální

cestou, nezbývalo mu než se spojit s IPRASOU. Ale ani to nebylo jednoduché a povedlo se mu to teprve pomocí nejrůznějších oklik a agentů působících venku.

Informací bylo vskutku pomalu a ani agenti už neměli pořádné spojení s napadenými. Situace byla zoufalá, to si dokázal Atlan živě představit.

IPRASA byla bezmocná, nemohla vyslat nikoho, aniž by se ocitl ve sféře zničujícího vlivu. Nejnověji to prokázal útok na FAR-GO a „pád" lodi do Filozofova zakletí. A arkonská vláda by nikdy nesouhlasila s přistáním posbijského komanda.

Atlan nemohl nic dělat, a proto dusal pohroužen do pochmurných úvah křížem krážem po prostorném příbytku.

Vtom konečně došla zpráva od Mylese a Dao-Lin!

^ A ^

„Jsme zrovna také na cestě do Sluneční soustavy," oznamoval mu vědec. Vypadal velmi unaveně. Ustaraně vraštil čelo a tváře měl propadlé, ale přímo dychtil svěřit se s posledními novinkami.

„Všechno se nyní soustřeďuje v centru," poznamenal Arkonidan sarkasticky, aby nechal Mylese Kantora vydechnout.

Tím umožnil Dao-Lin-t'Tay, aby se s ním pozdravila. Nezeptala se ho na zdravotní stav Ronalda Tekenera; jistě měla přímé spojení s medicínskou stanicí. Od smrti dvojčat a domnělého Alaskova skonu byla nějak uzavřenější, tišší, i když její obličej připomínal nehybnou masku.

„Bohužel pro tebe nemám žádné dobré zprávy," spustil Myles nanovo. „Nicméně se nám podařilo leccos vyhodnotit. Podivné signály, které přijímáme odevšad z Mléčné dráhy, lze skutečně označit za jakýsi tlukot srdci organismů nacházejících se v hyperprostoru."

Atlan cítil, jak mu po páteři stoupá mra-

zení. „Filozofové...“ zamumlal. „Takže přece...“

„Bohužel je to tak. Prostě jsme se zmýlili. Pravděpodobně jsou i nadále uzavřeni ve svých hyperbublinách a nemůžeme na ně. Alespoň ne s technikou, kterou máme k dispozici. Zřejmě se už vzpamatovali z šoku po Goeddině smrti a obnovili aktivitu. A tentokrát nepotřebují tak dlouhou dobu, aby se mohli patřičně vyvinout.“

„A jsme tam, kde jsme byli.“

„Pokusili jsme se vysledovat k místu jejich původu několik impulsů, které jsi přijal na Tolku 7. Našli jsme tak dva další zdroje: Plophos nacházející se v soustavě Eugaulu a topsiderskou kolonii Kimako.“

„To mi ještě nikdo nehlásil!“ vyhrkl ohromeně Atlan.

„Je to také nejžhavější novinka,“ namítl Myles. „Teprve při dodatečném výzkumu jsme narazili na to, že, se tam už také rozšířil Čmárací syndrom. Netušili jsme to, protože na Plophosu se to odehrálo ve vší tichosti - první postižení založili něco jako tajnou sektu. Byli svým způsobem pokusnými králíky. Vyhledávali další *osvícené* a brali je, tak říkáje, pod svá křídla; proto si také stěží mohl někdo všimnout změny, dokud nebylo pozdě. Na Kimaku to ze všech nejdřív odnesla vláda a ta zamezila jakýmkoli hlášením na ostatní světy - prostě se postarala, aby se všechno hezky ututlalo doma, jak jsme to už zažili jinde.“

„Musíme jednat okamžitě.“

„Prostřednictvím Fláme Gorbendové jsme si vyžádali dvě lodi třídy NOVA, MASSADU a HARUNU. Operují obě už v blízkosti Plophosu a Ertrusu - uvidíme, čeho dosáhneme. Brzy dorazíme k tobě.“

Čekání na přilet obou přátel se táhlo jako ovesná kaše smíchaná s lepidlem.

Atlan se přemístil na velitelský můstek GILGAMEŠE, aby dostával všechny informace bez časové prodlevy. Stejně jako předtím, po něm přecházel sem tam jako tygr

v kleci. Obava, že Filozofové přece jen přežili explozi, se změnila ve zdrcující skutečnost, s kterou se musel nejprve vyrovnat.

Vítězoslavnou radost z osvobození Galaxie vystřídala ochromující hrůza. Co přijde teď? Galaktici neměli čas se ani pořádně zotavit, nabrat nové síly a připravit se na útok Tolkandů.

Arkonidanovi chyběla v téhle chvíli Adamsova nenápadná vlídnost, jeho poklidná střízlivost. Kéž by tu už byli Myles a Dao-Lin! Ostatní na můstku se věnovali své práci a nestarali se o něj. Poprvé po dlouhé době mu to vadilo. Dětily je od něj celé světy, světy času a prostoru.

„Měl bych asi pozměnit Horatiovo rčení a říct *bis repetitum non placet*, dvakrát opakované se nelíbí,“ zamumlal Atlan.

V té chvíli jej míjel radista. Zastavil se, udiveně na něj pohlédl a opatrně se zeptal:

„Prosím?“

Nesmrtelný Arkonidan upřel na mladíka narudlé oči a na okamžik mu záviděl. „To nic,“ řekl a vyloudil ve tváři rádoby moudrý úsměv. „Vůbec nic se neděje. Jen jsem přemýšlel nahlas.“

^^^

Konečně dorazili Myles a Dao-Lin; současně s nimi došly také záznamy o tom, co se děje na Plophosu a Ertrusu.

Oběma lodím se podařilo snadno lokalizovat hyperprostorové bubliny o průměru pouhých třicet, čtyřicet metrů. Marné však byly pokusy je zničit nebo alespoň odtáhnout mimo soustavy. Nepomohlo ani nasazení všech 26 transformačních děl, nic platná nebyla izolace pomocí paratronových štítů, nezabral ani pokus uzavřít je do poutačích polí a odvléct je pryč.

„Mohli bychom tam poslat víc lodí,“ navrhla Dao-Lin-H'ay, a hned se opravila:

„Jenže pochybuji, že by to k něčemu bylo.“

Jak že to řekl Myles? Na Filozofy si prostě nepřijedeme."

„Jako dosud nám tedy nezbyvá než použít jediný možný způsob...," dodal vědec.

6. První setkání

Mezitím uběhly první srpnové dny a Myles se i nadále usilovně zabýval rytmickými srdečními tepy „vzkříšených" Filozofů. Zjistil, že se hypersignály přijímané z nových světů obsazených Filozofy náhle přesunuly: rytmické bušení zrychlilo a nakonec přešlo v zuřivé staccato.

Znělo to jako denervující „válečné skřeky" Tolkandů, které byly zachyceny, když se poprvé objevily ježatky. Tato změna vědce nadmíru znepokojovala.

„Musíme co nejdříve něco podniknout," řekl Myles Allanovi. „Po všech dosavadních zkušenostech se odvažují tvrdit, že to znamená evoluční skok Filozofů."

„Další vyvoj?" zhroutil se Arkonidan. „Velký bože, kam se vrátit teď?"

„Po tom bychom nejspíš ani neměli raději pátrat," zaprorokoval si Myles. „Pokusíme se je zničit, a to okamžitě!"

„A jak si to představuješ? Dosud jsme Filozofům nedokázali ani zkřivit vlasek na hlavě!"

„Možná bude mít nějaký návrh Cistolo Khan," poznamenal vědec. „Je právě na cestě sem. Požádal nás o schůzku."

„No výborně! Homéra ještě drží na té krizové konferenci. Kde je Dao-Lin?"

„Šla si odpočinout."

„Dobrá. Necháme ji na pokoji. Sejdeme se u mě."

Atlan se už uchýlil do svého příbytku, když dorazil Cistolo Khan. Uvítal ho My-les Kantor. Vědec se zatvářil užasle, když si Všiml, že komisaře LSP doprovází mladá žena s nápadným vyznačováním. A vzápětí

vykulil oči, když po boku křehké krásky uviděl obrovskou černou šestinohou kočkovitou šelmu.

Normálně se vědec nenechal tak snadno vyvést z míry; konec konců žil už nějaký ten pátek a potkal nejrůznější bytosti. Tahle zvláštní skupinka ale předčila všechny jeho zkušenosti.

„Ech," zachrčel místo pozdravu, a nevěděl, jestli má mladé ženě podat ruku, nebo ne.

Zasmála se - mile, vřele a vstřícně. Její úzký podlouhlý obličej měl ušlechtilý souměrný tvar, a to včetně nosu, plných úst, jemně vykrouženého obočí a velkých tmavomodrých očí. Její oči zaujaly Mylese, sotva do nich pohlédl. Byl v nich vlídný, veselý výraz - a také se v nich zračila zvědavost. Dívka rozhodně nepůsobila plachým dojmem, právě naopak.

Střetli se pohledy jen na vteřinu a Myles si uvědomil, jak si ho mladá žena měří a doslova ho prosvěcuje očima, jako kdyby byl ze skla. Vzápětí se lehce skepticky usmála. Jako kdyby přesně věděla, jak bláznivé je tohle univerzum a že ona na tomto faktu nic nezmění.

Téměř průhledná pokožka, štíhlé tělo a vzpřímený postoj, to vše podtrhávalo dojem éterické bytosti, jež se uvolila navštívit své „primitivnější" soukmenovce. Přitom však Bré nepůsobila nijak nadřazeně, to pouze Myles měl takový pocit. Obdivoval ji od první chvíle.

Měla na sobě přiléhavou prostou černou kombinézu, rovné světlé vlasy jí spadaly až na ramena a pohybovala se stejně plavně a pružně jako její zvláštní společník s hrozivými šavlovitými tesáky.

„To bude v pořádku," řekla psycholožka měkce a zpěvavě.

Allan bude zírat, napadlo Mylese.

Cistolo Khan se po celou dobu křenil. Oproti vědci měl určitý časový náskok; kromě toho jako komisař LSP znal dívčin spis.

„To je Jarko, můj hussiar," pokračovala mladá žena. „Pochází stejně jako já ze Sabinnu a je to můj nejlepší přítel. Já jsem Bré Tsinga, xeno a kosmopsycholožka. Velmi mě těší, že tě poznávám, Mylesi Kantore."

Vědec uchopil její napřaženou ruku. „Mě také," odpověděl upřímně a celý se rozzářil. „Cistolo tě bohužel neohlásil, a tak jsem se nestačil připravit."

„To si dovedu představit," zasmála se Bré.

Jarko se odpoutal od jejího boku a pomalu zamířil ke Kantorovi, který trochu znejistěle pohlédl na komisaře LSP. Byl si vědom, že toto setkání bedlivě pozorují všichni, kteří jsou nablízku.

Hussiar blýskl po vědci očima, drcnul ho čenichem do boku a jemně se o něj otřel. Myles v náhlém popudu natáhl ruku a pohladil ho se stále rostoucím uchvácením po hedvábné hřívě. „Nádherné uši," poznamenal.

Jarko nahlas předl a napětí se znatelně uvolnilo.

Zpráva o přiletu Bré Tsingy se šířila po GILGAMEŠI jako štěpní požár. Každý si musel osobně prohlédnout hrůzu nahánějící šelmu a její líbeznou průvodkyni.

„Říkal jsem ti, že vzbudí dost velký rozruch," prohlásil Khan spokojeně.

Počáteční ostych rychle pominul. Jafko byl hýčkán a laskán a zahrnován spoustou dobrot. Nechal si to všechno milostivě líbit (především pak nejružnější laskominy) a vyklubala se z něj způsobně vychovaná, mírumilovná kočička.

Nikdo přirozeně neměl tušení, jak se Bré ulevilo. Měla také docela jiné zkušenosti s hussiařem, který se právě nacházel v klacovitých letech. Mnohdy to vypadalo, jako kdyby ho skoro těšilo dělat jí ostudu.

Cesta lodí vedoucí různými antigravitacními šachtami a transmitery byla velmi zajímavá; Bré konec konců dosud nikdy nebyla v tak přepychovém kosmickém obrově.

A jako psycholožku ji neuvěřitelně vzrušovalo setkávat se s takovou spoustou zajímavých lidí, byť většinou letmo.

Její celkový dojem byl jednoznačně pozitivní.

Konečně dorazili do Allanovy kajuty. Arkonidan už je očekával. Samozřejmě už také věděl o rozruchu, který nastal po psycholožčině přiletu.

Stalo se cosi pozoruhodného. Jafko s hlavou zvědavě vystrčenou dopředu spatřil Allana jako první - a udala se s ním náhlá, nečekaná proměna. Srst na šíji se mu zježila a vytvořila agresivní hřívu, zatáhl hlavu a místo očí měl uzounké škvírky. Cenil zuby a prskal a syčel.

Atlan, Myles a Cistolo se zřejmým strachem ustoupili, zatímco Bré popadla hussia-ra za krk a zatřásla jím.

„Co blázníš?" křikla na něj. „Co to do tebe vjelo? Koukej být hodný!"

Jafko k ní natočil hlavu a udělal grimasu, kterou si Bré vykládala jako projev rozpačitosti. Potom opět pohlédl na Atlana a temně zamroukal.

„Radši ho odved' vedle," řekl Myles, který se vzpamatoval nejdřív.

Kajuta vedle Arkonidanova příbytku byla volná, a tak do ní psycholožka odtáhla vzpírající se a prskající zvíře. „Tady budeš, dokud si pro tebe nepřijdu. A běda ti, jestli něco vyvedeš!" vykřikla naštvaně.

Hussiar se celý schoulil a zdálo se, že vůbec nechápe, proč jeho přítelkyně tak řádí. Ta za sebou zasunula přepážku a sama se vrátila do Allanovy kajuty. Byla lehce zrůžovělá a prudce oddechovala.

„Promiňte... je mi to hrozně líto, ale tohle ještě nikdy neudělal," vyhrkla. „Je mi to nesmírně trapné, ani nevím, co mám říct..."

Atlan jí podal ruku a zeptal se jí: „Nestačilo by, kdybyste mi řekla dobrý den?"

Bré se okamžitě vzpamatovala a znovu se napřímila. „Velmi mě těší. Jsem BréTsin-

ga," řekla a chopila se Arkonidanovy ruky. Měla vřelý, silný stisk.

„A já Atlan," představil se jí. Máchl rukou a naznačil jí, aby se uvelebila v pohodlné sedačce. Myles a Cistolo už usedli a chopili se sklenek s osvěžujícím nápojem.

„Možná ho pořád ještě mate ta záležitost s Filozofem," uvažovala BréTsinga nahlas o hussiarovi.

„Nebo mě prostě nemůže ani cítit," namítl Atlan nevzrušeně.

– „To si nedovedu představit... Myslím, jako že se ještě nikdy takhle nezachoval..."

Cistolo Khan se zašklebil a prohlásil: „Třeba ještě nikdy předtím nepotkal někoho, kdo by mu byl tak nesympatický."

„Potom mě udivuje, že máš ještě všechny údy zdravé," popíchl komisare LSP uvolněně Arkonidan.

Khan se zašklebil ještě víc a odpověděl: „Mám v tomhle směru své tajemství." Vzápětí se narovnal, odložil sklenku a dodal:

„Ale přejděme k tématu, kvůli kterému jsme tady. Bré, možná by ses měla nejdřív stručně představit, než ti povíme, proč jsme si tě sem pozvali."

^ ^ ^

„Narodila jsem se dvacátého třetího dubna dvanáct set šedesát na Sabinnu. Mí rodiče se jmenovali Ariane a Hektor a pracovali oba v zoologickém výzkumném ústavu," spustila Bré. „Sabinn je svět džungle s rozmanitou flórou a faunou. Mí rodiče a jejich kolegyně zvěrolékařka Roan Millerová se zasazovali především o zachování ohrožených zvířecích druhů, k nimž bohužel patří také hussiarové."

„Co je ohrožuje?" vyzvídal Atlan. „Organizované lovecké společnosti z celé Mléčné dráhy," odpověděla okamžitě psycholožka. „Je spousta boháčů, kteří se zjevně nudí. Patrně si nedovedete představit, kolik druhů jev současné době vyhazová

no jen kvůli honbě za trofejemi. Málokdo si toho všímá, neboť veřejný zájem o zvířata je velmi omezený. Pro rozené Sabinnce však jsou zvířata něco jako partneři, máme k nim zvláštní vztah. Nebýt jich, bylo by nám podle mého názoru velmi smutno." Atlan jen mlčky přikývl. „Jak jsem už uvedla, stejný názor zastávali také mí rodiče," pokračovala BréTsinga. „A tím byli trnem v oku ostatních. A také za to nakonec zaplatili v roce dvanáct set sedmdesát pět životem, když naši stanici v džungli přepadli pytláci. Nebyla jsem zrovna doma, když se to stalo. Došlo k boji, vypukl požár a já už jsem mohla jen pohrbit rodiče, když jsem přijela. Potom o mě pečovala a podporovala mě Roan Millerová. Vyrůstala jsem se zvířaty a uměla jsem s nimi zacházet už od útlého dětství; dokázala jsem zkrotit i ty nejdivočejší bestie. Proto mi začali říkat *ta, jež rozmlouvá se zvířaty*.

„Aha," poznamenal Arkonidan. „Když mi bylo sedmnáct, poslala mě Roan na Zem na studia. Škola mě bavila, ale čisté konzervované vědomosti mi nestačily. Proto jsem absolvovala spoustu praktických cvičení a externích výzkumů, takže jsem dokončila studium xeno a kos-mopsychologie až v sedmadvaceti letech. Potom jsem se vrátila na Sabinn do stanice, kde jsem... ehm... našla roztomilé mládě hussiaru a vychovala jsem je. Třebaže jsem Jarka připravovala na svobodný život v divočině, chtěl zůstat u mě, a proto se z nás stala, tak říkáje, nerozlučná dvojice."

Mladá žena pohlédla naAtlana a zaculila se. „Bohužel musím přiznat, že mi soužití s ním občas komplikuje život. Je ale užitečný i pro mou práci, slouží mi jako jakási inspirace, byť to zní podivně. Každopádně mi Liga' svobodných Pozemšťanů na základě dobrých výsledků nabídla místo a dovolila mi, abych si vzala Jatka s sebou. A tak jsme tady."

Psycholožka náhle zvažněla a tvářila se naprosto věcně.

„Zabývala jsem se zevrubně Tolkandy a vtiskla jsem si do paměti všechno, co jsem o nich měla k dispozici. Mezitím jsem si už stačila své znalosti doplnit o praktické zkušenosti, takže vám mohu prospět jako psychologická poradkyně.“

„A přesně to potřebujeme ze všeho nejnáléhavěji,“ navázal na Bré Cistolo Khan. „Ujišťuji vás, že Bré Tsinga patří ke špičkám ve svém oboru. My jsme v koncích se svými vědomostmi, všechny naše zbraně selhaly — a proto je načase pokusit se o jiné řešení. To dokážeme pouze tehdy, když rozluštíme tajemství Tolkandů. Proto jsem se obrátil na Bré a tady ji máte.“

„Dovedu si představit, že máš na mysli ještě něco jiného,“ poznamenal Myles Kantor. „Odeslal jsi dotaz na Trokan, nemám pravdu?“

„Přesně tak. Po průšvihy na Plophosu a Ertrusu nám bylo všem jasné, že nám zbývá jen jedno, pokud se chceme dostat na kobytku Filozofům: Potřebujeme Herrea-chy. Musejí znovu vytvořit dimenzní bránu, abychom mohli Filozofy zlikvidovat přímo, stejně jako to udělalo tvoje komando s Goeddou, Allane.“ Komisař LSP si povzddechl a pokračoval: „Nečekali jsme, že budou Herreachové hýřit nadšením, ale jejich odmítnutí nás zaskočilo.“

„A proto jsi nám poslal na pomoc kosmopsycholožku, co?“ zeptal se ho Atlan zamysleně.

„Ano, neboť doufám, že uspějete víc než já, když se obrátíte na Herreachy přímo vy. Znají tebe i Mylese a myslím si, že není k zahoezení mít u sebe při složitých jednáních poradkyni.“

„To zní logicky,“ prohlásil Myles po chvíli. „Já u toho ale nebudu, protože mám spoustu práce. Podle mě stačí, když budou vyjednávat Atlan a Bré.“

Arkonidan přikývl. „Připadá mi to mo-

mentálně jako nejlepší cesta. Potřebuješ nějaký čas na přípravu, Bré?“

„To bych uvítala,“ odpověděla. „Pokud ti to nebude vadit, ráda bych si s tebou o všem důkladně popovídala; potřebuji si doplnit záznamy. Musí nám na to ale stačit zítřek. Vyhovuje vám to?“

Všichni přikývli.

„No, a já se zase vrátím ke své práci,“ řekl Myles Kantor a zvedl se.

Vzápětí společně s Cistolem Khanem opustili kajutu.

^ A ^

Atlan osaměl s Bré a nebylo mu to ani trochu proti mysli. Dobře si všiml, jaký dojem udělala mladá žena už na Mylese a Khana, a musel si přiznat, že i jemu připadala vskutku přitažlivá.

Jaká to okouzující mladá dáma, pomyslel si.

A navíc inteligentní, když má dva doktoráty, přestože je jí teprve dvacet devět let, přisadil si proti jeho vůli extramozek.

„Jak se ti líbí na GILGAMEŠI?“ zeptal se Arkonidan jakoby mimochodem mladé Sabinnky.

Bré vstala a pomalu přecházela po kajutě, brala do rukou různé předměty a otírala z nich pomyslná smítka.

„FARGO není k zahoezení, ale tahle loď je prostě super,“ odpověděla konečně. „Vytvořili jste velké dílo během těch let, kdy jste se stáhli do ústraní.“

Atlan se pohodlně opřel v kresle a zaujatě svažtil čelo: „Ty si nás zrovna moc nepovažuješ, co?“

Arkonidan nijak nepřeháněl. Bré se netvářila ani trochu uchváceně a reprezentovala tak novou generaci, která neměla žádnou úctu vůči starým harcovníkům. Jaký to rozdíl oproti dřívějšímu, kdy byli zbožňováni téměř jako hrdinové!

Mladá psycholožka se k němu obrátila,

pokrčila rameny a řekla: „Neznám vás. Dělí nás od sebe celé světelné roky.“ Dala Allanovi jasně najevo, jak velmi se liší jejich názory a postoje. Nevěděla, jaké zde má její protějšek vlastně postavení- ačkoli byl bez úřadu a titulu, jednoduše vzal na sebe rozhodovací pravomoc.

To bylo samozřejmě znepokojivé. Bré si stále ještě nebyla jista, co si má myslet o takové moci. A minulost byla plná příkladů jejího zneužití...

Atlan pozvedl paže a řekl: „Teď jsem tady.“

„Přirozeně,“ zasmála se psycholožka a Arkonidan opět vycítil skeptický podtón v jejím hlase. „Chci tím říct, že nás dělí spousta věcí. Vaše zkušenost, vaše vědění. Stojíte mimo, ať chcete nebo ne. A vy přirozeně *chcete*.“

„Podle mě to s sebou přináší nesmrtelnost,“ pokusil se zmírnit její soud.

„V žádném případě jsem nechtěla nic hodnotit,“ bránila se Bré. „Není mým úkolem zařazovat jiné do určitých kategorií. Většina živých bytostí v téhle galaxii je individualistických. Každý plní nějaký úkol nebo si vytkne životní cíl a jde za ním -ať už si buduje kariéru nebo se povaluje líně doma. Nepřísluší mi hodnotit druhé podle toho, jak se chovají nebo jak vypadá-

j¹ -"

„Ty nikdy nekritizuješ své přátele?“ „Přátelé - to je něco jiného. Ale i když jim něco vytýkám, pak jediné proto, abych si zachovala vlastní postavení. Kvůli svému povolání jsem nucena udržovat si odstup. Pozoruji a analyzuji - co s tím udělají druzí, je jejich věc. Takto se dívám i na vaši nesmrtelnost. Nevím, zda má smysl, když se neustále podílíte na vývoji Galaxie; možná to má za následek jistou strnulost systému. Na druhé straně ale by to mělo mít nějaký smysl, jinak byste přece nebyli nesmrtelní. Je třeba to všechno vidět vždy z obou stran.“

„A jaký je tvůj čistě osobní, soukromý názor?“

Bré pozvedla pravé víčko a odpověděla: „Trochu moc osobní, nemyslíš?“

Atlan přikývl a prohlásil: „Vraťme se zpátky ke GILGAMEŠI.“

„Tak fajn! Můj dojem je přirozeně jen letmý. Zjistila jsem ale veskrze pozitivní předpoklady. Některé členy posádky lze jistě po lidské stránce hodnotit jako obtížné -ale důvěryhodní jsou všichni, s kterými jsem se setkala.“

„Mluvila jsi s nimi? Nebo jak jsi to mohla vypátrat za tak krátkou dobu?“

„To je prostě moje profese, Allane.“ Psycholožce se zablýsklo v očích, když na něj pohlédla, a znovu jako by ho pitvala. Strnula a hlas jí zněl náhle rezavě: „Nikdo se nedokáže svléct ze své kůže, ani ty, ani já ne. Souhlasíš se mnou?“

„Absolutně.“

„Tak fajn. Všechny tvé otázky se ale točí kolem jednoho: Pochybuješ o mé profesionalitě a zkušenosti. Nemám podle tebe na to, aby mi byl přidělen takový výsostně důležitý úkol, co?“

Aniž počkala na odpověď, chrlila ze sebe další věty (a pořádně jí při tom jiskřilo v očích): „Jsem hrozně moc mladá, závěrečné zkoušky jsem dělala přede dvěma lety, teprve nedávno jsem začala pracovat pro Ligu a byla jsem odvelena na FARGO. Ty a tobě podobní se obklopujete v normálních případech pouze usedlým obstarožním panstvím, které se vyznačuje už nějakou tou zkušeností a protřelostí, aby mohlo sledovat vaše myšlenkové pochody, a které beztak ví všechno lépe než mladá generace. Takže až potud je to jasné, ne?“

Atlan pro jistotu mlčel.

Zato jeho extramozek ne. A navíc je temperamentní, doplnil svou předchozí poznámku.

„Tento generační konflikt existuje dozajista už od samotného vzniku inteligentní-

ho života a nikdy neskončí," chrlila ze sebe psycholožka dál. „Chápu tvé pochyby a беру je. Mohu za to ale požadovat, abys mi je nedával *takjasně* najevo? Víím, že toho chci po tobě moc, konec konců jsi o víc než deset tisíc let starší než já. Alespoň to *zkus*, ano? Mohu tě totiž ujistit, že to pak se mnou nebude zase tak těžké. A věř mi, prosím, já dobře víím, jakého úkolu jsem se ujala. Je mi naprosto známo, že jde o bytí nás všech. A proto také ze sebe vydám to nejlepší - a nebude toho málo, to ti slibuji."

Bré se nakrátko odmlčela, nadechla se a zeptala se Arkonidana: „Mám tedy zůstat na GILGAMEŠI?"

„Prosím." Atlan se střelil říct víc než toto jediné slovo.

„Stejně jako na FARGU také vy jste dali dohromady specialisty," pokračovala mladá žena poněkud klidněji. „Prošli pečlivým výběrem, mají za sebou tvrdou školu a museli se osvědčit v týmové práci - současně si ale mohli zachovat určitou samostatnost. To aby neztráceli ze zřetele cíl a pracovali s plným nasazením. Vědí přesně, že nelze ustupovat. Jsou absolutně oddaní a připraveni střetnout se s divy, a také s obludami univerza."

Domácí úkol vypracovala na jedničku, pomyslel si uznale Atlan.

Bré se posadila a napila se z dosud netknuté sklenky. Zhnusně se zašklebila a zeptala se Arkonidana: „To tu není něco jiného?"

„Co máš na mysli?" ptal se zaraženě.

„No, něco silnějšího přece."

„Během služby..."

„Blbost!" přerušila psycholožka Allana příkře. „Teď něj smě ve službě; seznamujeme se a zjišťujeme, jestli jsme schopní spolupracovat. Vůči Herreachům musíme vystupovat jako *sehraný* tým, abychom je dokázali přesvědčit. Je to tak?"

„Přesně," odpověděl Atlan mechanicky.

Ta tě oddělá, starý blázne! přisadil si ex-tramozek.

Atlan se náhle nechtě zaculil. „Myslím si, že by se opravdu něco našlo pro takovou příležitost," řekl a dal povel servovi.

Cosí mu zamumlal a zakrátko se na stole objevily dvě sklenice naplněné aromatickou purpurovou tekutinou, z níž se lehce kouřilo.

Bré Tsinga ochutnala a uznale pokývla hlavou. „Tohle by ušlo. Díky!" zvolala spokojeně.

„Podle toho, co jsi o sobě řekla, se dá soudit, že máš obrovské úspěchy především ve styku se zvířaty," spustil Atlan nanovo.

„Vyrůstala jsem s nimi. No a?"

„Zajímá mě jen, jak to děláš."

„Zacházím s nimi stejně jako s lidmi, Arkonidany a ostatními. Mám to prostě v krvi a navíc mám vynikající vzdělání. Jen mi teď chybějí informace. Když dovolíš, půjdu se kouknout na Jatka, jestli nezlobí."

Hussiar zatím neutekl z kajuty ani netropil rámus.

Bré si přihnula a dopila, co zbylo ve sklence, blaženě přimhouřila oči a zmizela.

Ani jíněvhrkly slzy do očí, natož, aby se zakuckala, pomyslel si Atlan.

Zavrtěl hlavou a pokynul servovi, aby dolil sklenky. Zdálo se, že tohle odpoledne bude ještě velmi zajímavé.

Mladá psycholožka se zakrátko vrátila a rozzářily se jí oči, když viděla, že má opět plnou sklenici. Položila na stůl své záznamy, paměťovou jednotku a psací fólii s tužkou.

„Jafko se rozhodl hrát si na uraženého a dřímá," oznámila Arkonidanovi. „Sice se zklidnil. Když jsem mu ale navrhla, aby šel se mnou, příšerně zaprskal. Skutečně mě to mrzí, Allane, ale zdá se, že tě nemá z nějakého záhadného důvodu v lásce."

„Myslím, že s tím dokážu žít," ujistil ji s úsměvem.

„Podíváme se na to později," řekla Bré, lokla si a znovu se zatvářila úředně.

Atlan musel uznat, že BréTsingaje opravdu odbornice na Tolandy. Pečlivě sesbírala všechny informace a roztrídila je podle určitých témat. K tomu přibyla vlastní zpráva o Filozofech a na Arkonidana její líčení několikrát silně zapůsobilo. Žádný z postižených, ani terranská vůdčí osobnost, dosud nebyla schopna tak detailně zachytit, co se dělo.

„Je to příšerné," prohlásil, když psychologka skončila. „Teprve nyní si mohu alespoň přibližně představit, co prožívají napadení. ..."

„Bylo mi zle a ze všeho nejraději bych byla všechno zničila, to mi věř," odpověděla Bré. „To máš pocit; že máš zcela odhalenou duši, a je to tak... pokořující. Musíme si ovšem ujasnit, že to není moje duše ani duše ostatních. Vliv se vztahuje nejen na podvědomí, ale mění skutečně všechno, třebaže to postižený ani nezaznamená. Myslí si, že se chová stejně jako vždycky. Jde o *cizí* vnuknutí, spojená s našimi přirozenými pudy. Nyní máme alespoň přibližnou představu, co se v nás skutečně odehrává. To nám snad pomůže vystopovat tolkandské myšlenky a čelit jim."

„Nebo najít toho, kdo v pozadí tahá za drátky," prohlásil Arkonidan.

Psychologka se zasmála a on měl znovu pocit, že přesně ví, co se v něm děje.

„Tolik jsem si přála od té doby, co se to stalo...," ozvala se tiše. Vzápětí ale změnila téma. „Teď od tebe potřebuji zprávu o Goeddině životním příběhu. Jsi jediný, kdo ji zná."

„Předám ti protokol."

„Díky. Zítra si ho vštípím do paměti. Jak už jsem ale řekla, byl by pro mě důležitý i osobní pohovor. Abych ti mohla klást průběžně otázky a dělat si poznámky. Potom si mohu všechno přečíst a příslušně doplnit. Mohl bys, nebo máš dneska ještě..."

„Ne, to je v pořádku," přerušil Bré Atlan. „Nesmíme ztrácet čas - beztak jsme věčně pozadu od chvíle, kdy začala invaze."

Vzápětí se oba pohroužili do záznamů a zpráv. Strávili nad nimi celé hodiny, jen si občas nechali dolít drink. Servo dovezl také něco k zakousnutí. Pustili se vyhládku do jídla, ale nepřestávali při tom diskutovat.

Z Bré se vyklubala pozorná posluchačka. Neuniklo jí jediné slovo a vždy ve správné chvíli se na něco zeptala. Pozoruhodně rychle a pohotově docházela k logickým závěrům, které byla schopna upravit, kdykoli se objevily nové skutečnosti.

Atlan by to nikdy nepřiznal nahlas, ale děkoval Cistolu Khanovi za šťastnou ruku při výběru. Zdálo se, že Bré je jako stvořená pro tento úkol. Nejenže měla bystrý rozum, ale měla také skvělou paměť, vytrvalost a pružnost. Vnesla do celé věci svěží vítr a osvětlila tolkandskou invazi z docela jiného úhlu.

Přesto byl stále trochu na rozpacích, jestli není přece jen příliš mladá. Teď šlo o čistou teorii, jak se ale psychologka osvědčí v praxi? Navíc ještě při jednání s věčně problémovými Herreachy, na které se dalo jít pouze s nekonečnou trpělivostí a v glazé rukavičkách.

Bylo už hodně po půlnoci. Jafko dělal vedle příšerný randál a bylo ho slyšet i přesto, že stěny byly izolované.

Beztak už všechno probrali, a tak se kosmopsychologka rozloučila. Atlan přikázal servovi, aby ji doprovodil do jejího příbytku. Slyšel, jak odvedle vypouštějí Jarka, který radostně mňoukal. Měl plné zuby několikahodinové dřiny, věděl ale, že ho brzy únava přejde.

Krátce pomyslel na Bré a na jejího zvláštního průvodce. *Myslím, že vím, proč mě nemá ta kočící potvora ráda*, napadlo ho.

A ty se divíš? zeptal se ho extramozek.

^ A -ŷ-

Bré se konečně ocitla ve své kajutě. Jafko se okamžitě uvelebil v koutě a stočil se do klubíčka.

„Mám trochu v hlavě," řekla mu. „Uvědomila jsem si to ale až teď... Servo nám pořád dolíval, a navíc to pít chutnalo zatraceně skvěle."

Doklopýtala nejistě k hussiarovi a podrbala ho pod mohutnou bradou. „No, ještě se na mě zlobíš?" zeptala se ho.

„Mrrr," odpověděl.

Povzddechla si a pokračovala: „Vím, že ho nesnášíš. Působí arogantně a sobecky, ale takoví už Arkonidané nejspíš jsou. Jsou zkrátka a dobře velmi pyšní. Ve skutečnosti je ale docela milý, abys věděl. Jen si rád udržuje odstup. A to přece není žádný div. Vezmi v úvahu, že je z nás všech nejstarší. A to se musí přece nějak projevit. Víš, občas, když si myslel, že ho nesleduji, tak... vypadal hodně smutně."

Jafko otevřel oči a nasměroval k ní uši jako antény.

„Historikové ho někdy označují za *osa-mělce mimo čas*," zamumlala a otřela si nos o heboučku srst na zvířecí tváři. „Myslím, že je to přesné. Jeho vlastní soukmenovci ho zavrhuji, odchází mu jeden Nesmrtelný druh za druhým. Poznala jsem už dva z nich a jsou naprosto v pořádku, abys věděl."

Hussiar zmateně zamhouřel a zdálo se, že jí nerozumí.

„Myslím si, že našinec si musí vždycky utvořit vlastní obrázek. Víš, že jsem byla dosud vůči Nesmrtelným zaujatá, ale docela to s nimi ujde. Tedy ne, že bych toužila stýkat se s nimi blíž, jsou to ale také bytosti z masa a kostí a cítí stejně jako my. Nejde o blázny, kteří ztratili jakýkoli vztah k realitě."

„Muff," ozval se Jafko. Začal něžně příst a dával tím jasně najevo, zeje mu to dočista jedno.

„Tak co? Nezměníš své mínění o Allanovi?" zeptala se ho Bré, zatímco ho neustále drbala na hlavě a na hrudníku v místech, kde to měl nejraději.

„Mmmmmhmmmm," zněla odpověď. *feste uvidíme*.

„Ať je to, jak chce, musím s ním spolupracovat, to víš dobře. Když mě vyhodí, už nikde nedostanu žádný džob. A pak nebudu mít ani na žrádlo pro tebe. Popřemýšlej o tom. Skutečně bych mámila svůj talent. K čemu bych pak studovala dlouhých deset let?"

„Pch!" vyprskl zděšeně hussiar, když zaslechl její poznámku o žrádle.

„A to ti povídám ještě jednou: Jsem příjemně překvapena. Přirozeně jsem si prohlédla obrázky ještě předtím, než mě sem dopravil Čistoto Khan," pokračovala psycholožka ospale. „Nebyla jsem rozrušená nebo tak, ale našinec chce konec konců vědět, s kým má tu čest, ne? Například Myles Kantor je mnohem přátelštější a otevřenější, než jak ho líčí ostatní."

Jafko na ni upřel třpytivé oči a žluté chomáčky na uších se mu lehce chvěly. Mělo to znamenat: *A co Allani*

Bré se poněkud rozpačitě pousmála. Naštěstí si o tom mohla s hussiaрем popovídat, musela se venkoncem někomu svěřit se svými dojmy. „Tedy upřímně řečeno, málem mě šokoval. Žije čistě emocemi, zcela postrádá racionalitu. Víš, to se může přihodit každému. Někoho spatříš a uchvátí tě. Myslím, jako, že stojí prostě před tebou, podá ti ruku a je ti tak blízky jako nikdo předtím. Netušila jsem, zeje tak vysoký, je o hlavu větší než já. Vyzařuje z něj... no, prostě moudrost. A je skutečně krásný, je to nejkrásnější mužský, jakého jsem kdy viděla. A je jedno, jestli pravého, nebo zachyceného na nějakém záznamu. Zkrátka

a dobře na mě udělal obrovský dojem, af jsem chtěla nebo ne!"

„Krrr!" zamroukal Jafko.

Také na něj Atlan zřejmě zapůsobil, i když negativně. Zdálo se, že Arkonidan ztělesňuje všechno, co se hussiarovi protíví. Možná se podobal lovcí trofejí, který před časem na Sabinnu zmasakroval jeho rodiče a sourozence - třeba to byl dokonce on!

„Je to tak?" zeptala se ho Bré tiše a nasměrovala na zvíře svá emocionální čidla. „Připomíná ti něco z tvého dětství?"

„Mňau!" ozval se Jafko ztrápeně a zavřel oči.

„To je mi líto, kocourku," zašeptala psycholožka a natáhla se vedle přítele, jako by ho chtěla utěšit svou blízkostí. V příští vteřině už spala.

7. ¹¹, „^ ,
Trokan^

Příští den strávila Bré Tsinga studiem známů a navíc se intenzivně zabývala Herreachy. Atlan rozmlouval s Mylesem, který i nadále sledoval bušivé staccato v hyperprostoru.

„Nějak se nám musí podařit přemluvit Herreachy," prohlásil vědec. „Jedinou naši šanci vidím v tom, že dopravíme Herreachy k postiženým světům, aby mohli operovat odtamtud. Pokud vytvoří dimenzní bránu, možná se nám podaří napadnout Filozofy zbraněmi."

„Doufejme, že to vyjde," odpověděl Allan.

Odletěl spolu s Bré vesmírným tryskáčem na Trokan. Jarka s sebou nevzali; jednak nebylo jisté, zda by v těsném prostoru neu-kousl Arkonidanovi ruku nebo neudělal něco horšího, jednak by hussiar určitě hrozně vyděsil Herreachy.

Na GILGAMEŠI by se sice našlo dost „chův", Bré ale připadlo lepší dopravit

hussiaři zpátky na FARGO, aby na ni čekal v důvěrně známé kajutě. Clark Mahony nejevil příliš velké nadšení, když se mu ohlásila - nikdo nemohl tušit, co Jafko všechno vyvede, až psycholožka opustí loď!

Přesto Bré věděla, že její přítel bude v dobrých rukou. Mohla se klidně vydat na cestu.

Atlan během letu vědomě nehovořil o nejbližších plánech a ani Bré příliš netoužila po rozhovoru. Seděla v křesle, tak trochu pohroužená do svého nitra a možná soustředěná na svůj úkol.

„Probrala" se teprve ve chvíli, kdy se tryskáč vnořil do atmosféry Trokanu, a zvědavě pozorovala postupně rozkvétající krajinu a temné rozvaliny Moondy.

„Měl jsem to štěstí, že jsem mohl hovořit s Caljono Yai," prohlásil zničehonic Arkonidan. „Jsou informováni o našem přiletu."

Bré přikývla a odpověděla: „Doufám, že Caljono Yai bude u rozhovorů; dosud se projevovala jako vstřícná. Směrodatná osobnost. Je také dobře, že jsme jen dva, jinak bychom v nich vzbudili dojem, že na ně příliš tlačíme."

Vědecký tábor poblíž Hřibu byl mezitím opět v plném provozu; pouze se asi o třetinu snížil personál. Výzkumníci přirozeně věděli o nadcházející Allanově návštěvě, nechtěli se však do ničeho plést. Věnovali se proto své každodenní práci.

Presto Go, Caljono Yai, Věj Ikorad, Tan-dar Sel a Tarad Sul přijali oba hosty na okraji tábora v přístřešku postaveném pro tuto příležitost. Atlan svažil čelo a zdálo se, že to nepovažoval zrovna za příznivé znamení. Herreachové je zřejmě nemínili vpustit do města ani do modlitebny.

„Konec konců jsou ochotni s námi hovořit, přestože původně odmítli," utěšovala ho Bré.

Usmála se. Když však na ni Arkonidan vrhl pohrdavý pohled, odpustila si jízlivý komentář. Zvědavě si prohlížela cizí, víc než

dvoumetrové tvory, bez jakéhokoli porostu se zářivě zelenýma úzkýma očima a nadměrným noscem vévodícím jejich drobnému obličejí, který obstarával většinu herre-ašské mimiky.

Chovala se nenápadně a nejprve bedlivě pozorovala své protějšky, aby si o nich vytvořila první dojem a vyladila se na ně.

„Děkuji vám za toto setkání," prohlásil Arkonidan úvodem, když představil psycholožku a všichni se usadili.

„Předpokládala jsem, že budeš vytrvale škemrat, dokud neustoupíme, a tak jsem se raději rozhodla, že nebudeme nic odkládat," odpověděla Nejvyšší zvěstovatelka.

Bré se tvářila zaujatě. Během svých externích výzkumů měla už častokrát co dělat s obtížnými protějšky, ale to šlo převážně pouze o vyplňování jednoduchých dotazníků nebo o osobnostní analýzy. Neustále hledala těžší a těžší výzvy, a tak se nezalekla ani pohovorů s nebezpečnými šílenci nebo kriminálníky. To však byly ojedinělé případy.

Nyní ji zástupci celého jednoho národa dávali okatě najevo, že si příliš neváží Galaktiků. Nicméně se netvářili nepřátelsky. Zdálo se, že jednání bude ještě velmi napínavé.

^^^

„O to víc ti děkuji," řekl Atlan vlídně. Jeho uvolněný postoj svědčil o tom, že tuto situaci zažil už vícekrát a považoval ji spíš za jakýsi rituál.

Herreachové konec konců udělali hodně pro záchranu Galaxie - nebýt jich, nikdy by nebyla zničena Goedda!

„Důvod vaší přítomnosti je mi rovněž znám," pokračovala Presto Go. „Jistý muž jménem Cistolo Khan se s námi před nedávným spojil a požádal nás o pomoc. Sice jsme odmítli, už jsem ale poznala, že nepřestanete žebrať, dokud vám někdo neřekne své ne osobně."

Nosec jí poněkud splaskl, když vzápětí dodala: „Jsem ochotna tě vyslechnout, ráda bych tě ale upozornila, že to nic nemění na našem rozhodnutí. Mohl by sis ušetřit drahocenný čas a zase odletět."

„Ještě neznáte přesné detaily a nevíte, co vám můžeme nabídnout," odpověděl nevzrušeně Arkonidan.

Bré ho sledovala stejně pozorně jako Herreachy. Byl sice milý a vlídný, avšak stejně neústupný jako Nejvyšší zvěstovatelka.

Bylo jasné, že rozhovor těch dvou skončí naprostým nezdarem. Budou mluvit celé hodiny pořád o tomtéž, budou opakovat stále stejné argumenty a nedokážou přesvědčit jeden druhého. Žádné kompromisy zde neměly místo. Ti dva mohli ustoupit ze svých stanovisek a dosáhnout dohody pouze pomocí druhých.

Zdálo se, že Atlan a Presto Go jsou si podobní v jednom: Arkonidana nijak zvlášť nezajímaly záležitosti Herreachů, což se dalo v té chvíli absolutně pochopit, zatímco Nejvyšší zvěstovatelce a její družině byl zase pochopitelně zcela lhostejný on.

Vlastně to je docela dobrý předpoklad pro podobné jednání, napadlo Bré. Žádné emoce, jichž Herreachové beztak měli pomalu.

„Ostatně by mě zajímalo, zda na to máte všichni stejný názor," dodal Atlan a pohlédl na Caljono Yai a další Herreachy.

„Je to tak," odpověděla Caljono Yai za všechny. „Vydali jsme se zcela ze svých sil a první let pro nás byl náročnou zkušeností, s kterou se musíme teprve vyrovnat. Pomohli jsme vám zničit Goeddu, která vás bezprostředně ohrožovala. Ted' potřebujeme také čas pro sebe."

„Splnili jsme svou povinnost," pňdal se Věj Ikorad.

„Ještě ale není po všem," trval na svém Arkonidan. „Filozofové zázračným způsobem přežili explozi a pustili se znovu do díla..."

„Pro koho vlastně pracují? Velká matka

je přece mrtvá. Ještě si velmi dobře vzpomínám na vaše nadšení. Tvrdili jste, že jste našimi dlužníky, a mluvili jste pořád dokola o obnově a podobně," prohlásila tvrdě Presto Go. „Snad mi nechceš předhazovat, že jsme selhali?"

„Přirozeně, že ne. Presto Go!" bránil se Allan. „Jenže nebezpečí ještě nepominulo. Filozofové operují nezávisle na sobě, vypadá to, jako by se znovu narodili - způsobem nám zcela neznámým."

„Takže opět vypukl onen čmárací syndrom?" vmísil se do debaty Tandar Sel. „Tím by se to ovšem zcela nepochybně potvrdilo. Zdá se, že naše soustava nebyla postižena. Co tedy můžeme ještě udělat? To nedokážou ostatní pomoci sami sobě?"

„Bohužel ne," přiznal bez vytáček Arkonidan.

„U Kummerogova ducha," vyjekl Tarad Sul. „Jak jste tedy byli schopni přežít miliony let?"

Herreašské nosce se zachvěly - pobaveně, jak si Bré všimla. Allanova hrdost jim byla pro smích.

„Komu by mohli Filozofové sloužit? Jistě nejde o nic jiného než o poslední zoufalé vzepětí, než zaniknou jednou provždy. Co je nám po tom, co se bude dít dál?" poznamenala Presto Go.

„Následky se ale dotknou i vás," namítl Atlan trpělivě.

„Jsi si tím tak jistý? Hvězdy vysoko na nebi jsou pro nás nedosažitelně daleko. Živé bytosti, které tam žijí, se o nás nestarají, a ani by s nimi nehnulo, kdybychom zanikli. Tak v čem je rozdíl?"

„Rozdíl je v tom, že ani vy nemáte budoucnost, dokud nebude s konečnou platností splněn úkol," vmísila se do hovoru jemně Bré.

Na několik okamžiků nastalo ohromné ticho. Atlan si chvilku měřil mladou psycholožku a pak jí dal nenápadným gestem na srozuměnou, že teď je řada na ní.

Caljono Yai pohlédla upřeně na Bré a zeptala se jí: „Jaký úkol plníš ty? Cítím, že nemáš žádnou z vynikajících schopností, jakými se vyznačovaly Milá a Nadja Van-demarovy. Nemáš ani tak význačné postavení jako Atlan. Přesto jsi jiná než ostatní Pozemšťané tady na Trokanu. Nedovedu to přesně posoudit, ale máš nějaké nadání, které neumím pochopit. Pracuješ vědecky?"

„Ano, v jednom speciálním oboru," odpovíděla mladá psycholožka. „Dokážu analyzovat a sestavovat souvislosti. A umím se velmi dobře vcítit do druhých, rozeznat jejich přání a respektovat je."

„To je dobré," reagovala Presto Go. „Pak možná budeš respektovat naše přání. Chceme, abyste nás nechali na pokoji. Mohla bys to vysvětlit také Allanovi?"

Psycholožka se pousmála a odpovíděla: „Smím nejprve předstírat, jak to vidím všechno já?"

Nejvyšší zvěstovatelka lhostejně máchlá rukou a řekla: „Prosím. Máme v povaze být trpěliví."

^ x <^

„Vím, že se vám ani trochu nelíbí představa, že byste měli opět opustit svou domovinu," spustila BréTsinga. „Teprve před nedávným jste podnikli svůj první let v dějinách. Sice netrval dlouho - ale nesmazatelně se vám vryl do paměti. Vstoupili jste poprvé na cizí půdu, vnímali jste cizí pachy a viděli neznámou zvěř."

„Proto nám to také zatím stačí," namítl Tandar Sel. „Nenadchlo nás to natolik, abychom se chtěli hned vydávat na další výpravu - a k tomu ještě o poznání delší."

„Přirozeně by ale probíhala za zcela jiných podmínek," poznamenal Atlan. „Na palubách našich lodí vám mohu nabídnout všechno pohodlí, jaké si jen budete přát. Měli byste téměř neomezené možnosti ke

svému rozvoji. Tentokrát byste nebyli vystaveni strážním jiných světů."

Všichni Herreachové potřásli nosci a pak Caljono Yai řekla váhavě: „Ale to by nesmělo být příliš věcí najednou... Ne, skutečně na to nejsme zvědaví. Prostě nás to nezajímá."

„Přirozeně že se nejedná o žádný výlet," zapojila se do diskuse mladá psycholožka. „Zcela cíleně vás prosíme o pomoc. A já vím, že vám to není lhostejné!"

Samozřejmě měla pravdu. Herreachové byli na rozpacích: Na jedné straně chtěli Galaktikům pomoci, ne druhé straně alejím nebylo zrovna příjemné pomyšlení, že by museli opět cestovat vesmírem. První let sice proběhl hladce, ale ani jeden z nich se při něm necítil právě dobře.

Obdivovali kosmos, ale měli v úmyslu se jím nadále kochat zdola. Byli až příliš svázáni se svou vlastí.

„Proto jsme vám také jednou pomohli," vyhrkla znejistě Caljono Yai. Pohlédla na Presto Go, jako by ji vyzývala, aby také řekla své.

„Co přesně od nás chceš? A jak, podle tebe, dokážeš vzbudit náš zájem?" zeptala se Nejvyšší zvěstovatelka Sabinn-ky.

„Docela jednoduše. Stáčí, když vám povím, že se to dotýká vás stejně jako všech ostatních." Bré se na chvíli odmlčela, aby zvýšila účinek svých slov, a pak pokračovala: „Shrnu to ještě jednou. Díky tomu, že jste vytvořili dimenzní bránu, povedlo se nám zlikvidovat Goeddu. Rozpoutalo se 'peklo, ale přežili Filozofové, její nejvyvinutější potomci, kteří v neposlední řadě zaručují její další rozvoj. Pokračují ve své práci, jen na jiných světech. Musíme je zničit, dřív než dojde k prvnímu zátřpytu - ať už by nyní způsobil cokoli. Zkrátka a dobře už se to *nesmí stát*"

„Tomu rozumím," řekla Presto Go. „Nicméně se domnívám, že najdete nějaký tech-

nicky způsob řešení svého problému. Zkušenosti jste ostatně nasbírali dost a dost."

„Na to bohužel nemáme čas," namítla psycholožka. „Funguje to jen s pomocí dimenzní brány. Jiným způsobem nejsme schopni přímo napadnout hyperprostorové bubliny. Tyto brány ale nedokážeme tak rychle vybudovat vlastními technickými prostředky. To můžete jen vy. Je to jediná cesta, věř mi."

„A do jaké míry to všechno souvisí s námi, jak tvrdíš? Proč bychom měli znovu riskovat?"

„Protože v opačném případě tak jako tak zahynete, i kdybyste snad přežili peklo, které vypukne. Váš národ by prostě přestal existovat, nikdo by se nezachránil," prohlásila Bré naprosto otevřeně. „Od té pohromy jste neměli žádný rozmnožovací cyklus. A můžete si být jistí, že se na tom nic nezmění, dokud potrvá rušivý vliv Filozofů a ostatních Tolkanďů."

Po psycholožčiných neúprosných slovech zavládlo v místnosti na několik okamžiků zdrcené mlčení. Allan se ani nepohnul. Nepodíval se ani na Bré, aby nenarušil vážnost chvíle. Herreachové měli nosce nafouklé na maximum a bezmocně hleděli jeden na druhého.

„Dokud opět nezavládne klid a mír, *normalita*, visí přežití vašeho národa na tenkém vlásku a je víc než pravděpodobné," zvolala Bré, že vymřete. Rušivý vliv musí přestat, jen tak se můžete znovu vzpamatovat. A to se může podařit pouze v případě, že úspěšně odrazíme vetřelce. Víím, jak vás trápí, že nemůžete mít žádné potomky."

„To už ale brzy nebude důležité," vmísil se do hovoru nečekaně Arkonidan. „Na rozdíl od Bré vás nemíním chlácholit falešnou nadějí. Pokud nic nepodniknete, nemusíte už o tom dál uvažovat, protože zkrátka zaniknete. Viděli jste Goeddu a pocítili její moc. Ta není lokálně omezená, postihuje

celou Galaxii. A zasáhne bez výjimky každého."

Znovu nastalo tísnivé ticho.

„Chceš nám tím naznačit, že už zase nemáme na vybranou?" zeptala se Presto Go Bré Tsingy.

„Pokud se na to díváš takhle, pak ano. Ani my nemáme jinou volbu. Možná bude spousta obětí, než zničíme Filozofy, ale o tom jste jistě přemýšleli, už když jste odlétali poprvé."

Ostatní Herreachové vypadali nanejvýš znepokojeně a zdálo se, že ustoupí, když se jich Nejvyšší zvěstovatelka přímo zeptala:

„Co tomu říkáte?"

Každý jako by dával přednost ostatním, než se nakonec odhodlala k odpovědi Cal-jono Yai.

„Myslím, že Bré má bohužel pravdu," prohlásila. „Musíme myslet na sebe. Nesmíme prostě zavírat oči před skutečností a doufat, že se to všechno přes nás jen tak přežene. Nic přece nebylo a není nadarmo, Go! Přinesli jsme už tolik obětí, a přece náš národ nemá stále ještě žádnou naději. A vím, že tím trpí mnozí; především ti, kteří už měli děti a toužebně očekávají, až přijde další rozmnožovací cyklus. Stýská se jim po všech pocitech a dojmech, s ním spojených, a to o to víc, o co víc jsme se mezitím naučili."

„Slibuji vám, že vám potom už dáme pokoj," prohlásila Bré přesvědčeně. „Mohu vám to slíbit i Allanovým jménem, nemám pravdu?"

„Přirozeně," přisvědčil Arkonidan. „Nyní uděláme všechno možné pro vaše pohodlí. A až bude po všem, opustíme Trokan a vy sami si budete moct rozhodnout, co budete dělat. Budeme vám k dispozici, kdykoli s námi budete chtít navázat spojení. Tímto slibem budou vázáni všichni Galaktici, o to se postarám osobně."

„Hm," zachrčela Presto Go a zamyslela se. „A jak si to představujete?" zeptala se po chvíli.

„Poletíme k novým operačním oblastem Filozofů, vy otevřete dimenzní bránu a my pak vyšleme smrtící zbraně," vysvětlila jí Bré stručně.

„To znamená, že musíme použít znovu pět tisíc Herreachů najednou jako předtím na Zemi."

„Nevím, kolik jich potřebuješ pro takovou akci. Brána nemusí být příliš velká ani stabilní. Stačí, aby vydržela tak dlouho, abychom jí mohli propašovat něco, co zničí hyperprostorovou bublinu."

Herreachové dali hlavy dohromady a něco si šuškali.

„Dobrá," zvolala po chvíli Nejvyšší zvěstovatelka. „Mezitím jsme zdokonalili své dovednosti natolik, že stačí přibližně čtyři sta Herreachů a jeden vyškolený vůdce."

„Skvělé!" vykřikl Atlan a byla na něm vidět nesmírná úleva. „Poslu vám padesát dvě lodě a každou obsadí čtyři sta Herreachů."

^ A <>

Bré Tsinga ještě na zpáteční cestě zuřila tak, že si toužebně přála mít u sebe Jatka, aby trochu pocuchal nestoudného Arko-nidana. „Málem jsi to všechno pokazil!" zasyčela, když se jí konečně vrátila řeč.

Byla by ráda řekla: *Zcvoknul ses?* Naštěstí se zkrotila včas. Jakkoli vřela zlostí, něco takového se nedalo říct Nesmrtelnému, a už vůbec ne Allanovi. Konec konců na něm závisela její budoucí kariéra.

„Ale kdeže, to je pitomost!" bránil se Arkonidan.

„Myslíš si, že je to jenom hra? Prostě jsi vsadil všechno na jednu kartu..."

„A vyhrál jsem!"

„A co bys udělal, kdyby nás poslali do háje?"

„Jenže se to nestalo. Presto Go přijala mé požadavky a začne hledat správné Herrea-

chy a přesvědčovat je, aby se vydali ještě jednou na cestu."

"Dobrá, ale vybalit to na ni jenom tak a s takovou drzostí, jako kdyby nikdo nemohl odolat tvým přáním... To se přece nedělá, na to se musí jít opatrně, diplomaticky! Nemůžeš přece ostatní takhle stavět před hotovou věc! Já... já..." Bré znovu zalapala po dechu. "Myslela jsem si, že profesionální psycholožka jsem *tu jal*!"

Atlan se obrátil na mladou ženu a klidně odpověděl: "Odvedla jsi také skvělou práci. Přirozeně, že nemám tvé vzdělání, ale poznám, kdy je třeba využít příznivé chvíle. Co nám pomohou dvě tři lodě? Musíme napadnout a zničit všechny Filozofy současně. A dřív, než se z nich vyklube něco ještě horšího! Díky tobě jsme získali Her-reachy. Můj požadavek ti možná připadá ; nestoudný, já si ale myslím, že Presto Go si C toho rozdílu ani nevšimla. Vždyť už jednou i vyslala na pout' po nebesích najednou víc než pět tisíc soukmenovců!"

"Takže ani nezáleží na tom, že teď jich má být víc než čtyřikrát víc! Nebo si snad namlouváš, že Herreachové neumějí počítat?" Bré Tsinga si založila ruce na prsou a chvíli hleděla zachmuřeně před sebe. Nesnášela, když jí někdo vytrhl veslo z ruky, a cítila se podvedená a zatlačená do pozadí. Také ona měla svou hrdost. Zřejmě se měla ještě co učit, aby dokázala spolupracovat s těmhle Camelotany.

"Měla jsem pravdu," ucedila. "Dělí nás **od** sebe celé světelné roky."

Chvilku nechala vyznít svou výčitku a postupně se uklidňovala; konec konců to všechno dobře dopadlo a nebyl důvod se v tom dál šťourat. Přesto musela dát alespoň najevo, že není žádná děvčečka pro všechno. "Vím, že jsi to neudělal schválně, ale postaral ses, že jsem vypadala jako úplný blbeček. Naštěstí Herreachové tyhle jemné odstíny nerozlišují, jinak bych šla od toho! A to myslím naprosto vážně!"

Oba chvíli mlčeli.

"Promiň," řekl Atlan smířlivě. "Nechtěl jsem tím zpochybnit tvou kvalifikaci."

"Vím, že jde jen a jen o výsledek," povzdechla si psycholožka, "ale měla by se dodržovat určitá pravidla. A dokonce i my bychom se jimi měli řídit. Psychologie je velmi citlivá, křehká záležitost, chápeš? Nestrávila jsem deset let studiem a výzkumy kvůli tomu, abych přemlouvala Herre-achy k něčemu, co jim s největší pravděpodobností přinese smrt. Ty jsi ochotný je všechny obětovat pro spásu Galaxie, oni ale nemají rozměr tvého myšlení. Záleží jim pouze na sobě, celá Galaxie jim může být ukradená. Proto také pokaždé ztroskotá každý tvůj pokus je přemluvit."

"Upřímně řečeno jsem příliš nepočítal ; s tím, že uspějeme," přiznal se Atlan. "Pře-, sto bych se asi nevracel s prázdnýma rukama- má. Už už jsem uvažoval o mimem nátlaku pomocí zbraní nebo tak."

Bré vrhla na Arkonidana zdrcující pohled, zakroutila hlavou a hlesla: "Účel světí prostředky, co?"

"Už několikrát jsem se ti v duchu omluvil, Bré, a nyní se ti omlouvám za to, že jsem o tobě kdy vůbec pochyboval. Přesvědčila jsi je několika málo slovy. Nebylo to ale tím, co jsi říkala, jako spíš *tím, jak* jsi to říkala. Přestože ses potkala s Herreachy poprvé v životě, věděla jsi přesně jak k nim přistupovat. Jak jsi to jen dokázala?"

Mladá žena se zničehonic rozesmála a rozverně odpověděla: "Docela jednoduše. Mám empatické schopnosti."

Zaskočila Allana tak, že na ni zíral s pusou otevřenou dokořán. "Proč jsi mi to neřekla?" vyhrkl ohromeně.

"Protože ses mě na to neptal."

"Ale... v tvém spise o tom není vůbec žádná zmínka!"

"Pak to asi nikdo nepovažoval za důležité," zachichotala se. "Proč si myslíš, že mi asi říkáš *ta, jež rozmlouvá se zvířaty*^ Umím

do detailu postihnout citový svět druhých, rozlišit jejich nálady a pokud možno je reflektovat. Znamená to, že když se mě chystá sežrat nějaký hussiar, dám mu prostřednictvím empatických vibrací najevo, že jednak bych mu nechutnala a jednak že jsem vlastně jeho přítelkyně."

"Proto jsem měl pořád pocit, že přesně víš, co se ve mně odehrává," uklouzlo Ar-konidanovi.

"Všechno nedokážu vnímat, každopádně ale většinu z toho ano," řekla, aby se mu ještě hlouběji zaryla do rány. "Proto jsem schopna vyladit se na druhé — a tedy i na Herreachy. Přijala jsem jejich emoce a příslušně je reflektovala. Přestože jsou mi velmi cizí, podařilo se mi porozumět jejich řeči těla a pocitům. Vcítila jsem se do nich a také jsem jim to vyjevila. Na empatii je také založeno moje psychologické nadání. Přirozeně, že používám také rozum, který mi dali do vínku rodiče."

"Empatka," zamumlal Atlan stále ještě nechápavě. "Přitom je to tak prosté. Vycítil jsem přece, že jsi nanejdýš senzibilní a okamžitě reaguješ na jakoukoli změnu nálady. To může být nevýhodné, když se atmosféra změní k horšimu, a naopak výhodné při zvláštních příležitostech. Když chceš, může se našinec cítit dobře v tvé blízkosti."

"Přirozeně. Nebo ty s tím máš snad problémy?"

"V žádném případě," zasmál se Allan. "Spíš naopak, řekl bych." Podal mladé Sa-binnce ruku a pronesl: "Tak na další dobrou spolupráci!"

Bré mu stiskla ruku a byla mírná jako beránek. "Takže budeme dělat spolu dál?" zeptala se Arkonidana.

"Když jsme uspěli u Herreachů, už bych se za nic na světě nechtěl vzdát tvé přítomnosti," ujistil ji. "Právě proto, že jsi obdařená mimořádným nadáním, zřejmě dokážeš snáz vytušit nebezpečné situace než já. A protože beztak potřebuji skoro všechny

lodě třídy NOVA, řekl bych, že FARGO, který už asi je opravený, vezme na palubu prvních čtyři sta Herreachů a k tomu mě a tebe. Souhlasíš?" Bré Tsinga bez váhání přikývla.

8. Vzhůru na Plophos ,

Když se vrátili na GILGAMEŠ, čekalo je několik novinek. Než se s nimi seznámili, poslal Atlan FARGO a další osmisetmetrové obry na Trokan, aby vzaly na palubu Herreachy.

Potom se dozvěděl, že z dalších galaktických center došla hlášení o výskytu čmára-cího syndromu. Šlo o Unith, Geu, Rolfta a Lingoru, původní svět Lingvidů. Ani oni tedy nezůstali ušetřeni vlivu Filozofů! Navíc byly postiženy další světy hustě obydlené národy Mléčné dráhy - zatím byla známa celkem třicet dvě nová sídla Filozofů.

Chybělo tedy ještě dalších dvacet planet. Atlan si byl jistý, že přežilo všech dvaapadesát Filozofů, kteří samozřejmě obsadili stejný počet světů.

"Musíme je zaměřit co nejrychleji!" pobídl Mylese Kantora, který beztak nedělal s celým svým týmem nic jiného.

Postupně dorážely vyžádané lodi třídy NOVA; Cistolo Khan měl v úmyslu poslat do akce s Herreachy rovněž svou vlajkovou loď PAPERMOON. Atlan se zatím ještě nevyjádřil, kam chce poslat FARGO. Bré Tsinga to samozřejmě tušila, ale mlčela a on jí za to byl vděčný.

Chtěl odletět na Arkon a zbavit ho Filozofa. K tomu ale přirozeně potřeboval souhlas Křišťálového impéria, a proto odeslal hypervysílačem druhou oficiální zprávu, v níž nabízel svou pomoc.

Rozhodl se, že počká ve svém přibytku, až dorazí - nebo také nedorazí - odpověď; konec konců nevěděl, zda na něj nečeká

nové pokoření. Kromě toho ještě nesdělil svůj záměr ostatním.

Jednou se u něj ohlásila Dao-Lin-H'ay, která si už předtím vyžádala všechny příslušné informace, a sdělila mu, že se přemístí na jednu z lodí, jakmile budou známy jejich operační sektory. Arkonidan jí za to poděkoval, přesto působil lehce roztržitým dojmem.

„Čekal na odpověď z Arkonu.“

Vždyť jim mohu pomoci, ksakru! pomyslel si. *Přece mě zase jen tak neodmítnou! Ani nečekám, že by mi za to někdy poděkovali!*

Ozval se bzučák a Atlan vyskočil. *To je Bré,* blasklo mu hlavou. Prostě to věděl. A potěšilo ho to. Extramozek se už náramně bavil jeho počínající tichou náklonností k mladé ženě; i on však musel uznat, že psycholožka je vskutku úchvatná bytost.

Bré vešla do kajuty, v ruce břichatou karafu zakončenou dlouhým hrdlem, v níž se převalovala zvláště modrozelená tekutina. V té navíc plavaly ještě stříbřité krystalky.

„Nic neskličuje tak jako čekání,“ zvolala. „Tak proč si neudělat pracovní poradou?“

„To je od tebe milé,“ poznamenal Arkonidan a přikázal servovi, aby přivezl dvě sklenice. „Doufám ale, že si uvědomuješ, že musím zůstat střizlivý?“

Zachichotala se a řekla: „Bez starosti. Tohle není žádný d'áblův koktajl, jenom takový sabinnský životabudič. Rádi ho pijeme odpoledne. Říkáme mu *stříbrnékapky*.“ Ukázala na krystalky a dodala: „Moc mě potěšilo, když jsem tady na GILGAMEŠI sehnala do něj správné přísady. Jak se zdá, i zde se najdou labužníci.“

Atlan ochutnal a na jazyku ucítil slabě nasládlou a současně nahořklou chuť, která byla velmi příjemná a osvěžující. Uznale pokývl hlavou a zeptal se: „Tohle předepisuješ svým pacientům?“

„Ne, to dávám jen pokusným králíkům,“ zahlaholila psycholožka a připila Arkoni-

danovi na zdraví. „Já myslela, že bychom si mohli ještě důkladněji popovídat o tvé zprávě týkající se Goeddy. Posledně jsme se k ní vlastně ani pořádně nedostali. Možná v ní najdeme něco, co nám naznačí, **co** se stalo z Filozofů.“

Oba se pohroužili do záznamů a po nějaké době konečně došla odpověď z Arkonu.

Mluví arkonské vlády, typický pan Bezejmenný s příznačně arogantním *vzezřením* a nosem trčícím až do nebes, jak už mívají ve zvyku bezvýznamní úředníci, kteří se považují za střed a hybatele všehomí-ra, se snížil k tomu, aby se spojil s Allanem. Vysvětlil, že má spoustu práce a přece si vyšetřil chvilku, aby mu odpověděl. To aby se Atlan nenamáhal zbytečně ještě jednou.

Nesmrtelný ani nehnul brvou, jen jeho albinská pleť zbělala ještě o chloupek víc.

„Vážíme si tvé účasti týkající se problému s Filozofem,“ pokračoval nepříjemně rezavým hlasem mluvčí. „Jsem pověřen ti však sdělit, že Arkon nepotřebuje žádnou pomoc - ani tvou, ani jiných. Křišťálové impérium se dokáže ubránit vlastními silami. Myslím, že jsme to v minulosti prokázali dostatečně jasně. Ať jakkoli^problém, který tě tíží, není naším problémem. My jsme si ho už vyřešili a zlikvidovali jsme Filozofa. Doufám, že je to dostačující odpověď na tvůj dotaz, a prosím tě, abys nás už neobtěžoval.“

Arkonidan se odpojil dřív, než ze sebe Atlan stačil vypravit jedinou hlásku. Zděšeně pohlédl na psycholožku.

„Přenos není přirozeně tak dobrý jako přímý kontakt,“ prohlásila Bré. „Podle mého názoru ale mluvil pravdu. Vypadal zcela vyrovnaně a jako typický Arkonidan, když dovolíš. V žádném případě jsem si nevšimla, že by trpěl čmáracím šílenstvím.“

„Ano, ale... jak...“ Atlan se odmlčel a okamžitě se spojil s Mylesem Kantorem,

který neprodleně zaměřil hyperprotorový rezonátor na Arkon.

A vědec odtamtud skutečně nepřijal žádné signály, žádný rytmický tlukot srdce, žádné dusivé staccato - absolutně nic.

„Je to tak," oznámil Arkonidanovi. „Filozof už na Arkonu není."

^^^

„Mohli bychom se jich zeptat, jak to dokázali," navrhla Bré Tsinga. „Kdyby třeba Gia de Moleonová nebo Paola Dašmaga-nová..."

„Na to zapomeň!" přerušil ji zostra At-lan. „K ničemu by to nebylo. Nikdy by neprozradili své tajemství. Musím na to jít jinak."

Znamenalo to zapojit IPRASA. To vyřídil Atlan ihned; potom se odebral s Bré na palubu FARGA, kde už se nacházelo čtyři sta Herreachů. Nechyběla ani Caljono Yai.

Také na paluby dalších jedenácti lodí první letky už nastoupilo po čtyřech stech Herreachů a bylo možné odletět k prvním cílovým objektům. To nebyl zrovna špatný počinek.

Lodi neprodleně odstartovaly a zamířily na Apas, Gatas, Nosmo, do soustavy Ako-nu, na Ertrus, Kimako a další světy, o nichž bylo známo, že jsou obsazeny Filozofy. Cílem FARGA byl Plophos.

Herreachové se pohodlně vešli na oddělenou palubu v obytném prostoru. V kajutách měli přesně nastavené vyhovující klimatické podmínky. Obsluhovali je servové. Zařízení obyvatele Trokanu ani v nejmenším nezajímalo, zato se potulovali v blízkém okolí svých příbytků a prohlíželi si pečlivě relaxační sektory. Bylo jistě jen otázkou času, než začnou demontovat a zkoumat přístroje, aby vypátrali jejich účel.

Tenhle let byl samozřejmě úplně jiný než jejich první výprava na Term, kdy se jich

pět tisíc tísnilo v jedné posbijské nákladní lodi. Herreachové si nijak nestěžovali a start proběhl naprosto hladce.

Třebaže se Bré velmi líbilo na GILGA-MEŠI, těšila se už na důvěrně známé prostředí na FARGU a především na Jafka. Hussiar ji přivítal velmi bouřlivě. Lísal se k ní a předl.

Vůbec si nevšímal nikoho jiného. Dokud nespátril Allana...

Okamžitě se mu zježila černá hřiva na šiji, napřímil se a otevřel strašlivou tlamu, do níž by se snadno vešla celá Arkonidanova hlava. Zatím ale nezařval. Bré jednou Allanovi řekla, že řev těchto šelem může protřhnout ušní bubínky. Vzápětí ale hussiar scvkl čelisti a začal výhrůžně mrout, zatímco se pomalu blížil k Arkonidanovi.

„Jafko, teď už toho mám ale dost!" vykřikla psycholožka a zasáhla obrovského černého kocoura se žlutými pruhy pěstí vší silou do čenichu.

Všechno se to sběhlo tak rychle, že Atlan jí ani nestihl přijít na pomoc. V prvním popudu ale udělal jeden krok směrem k ní. Patrně se mu zastavilo srdce hrůzou, protože očekával, že se Jafko pomstí za psycho-ložčino „příkoří". Vzápětí si uvědomil, že se má nejspíš ještě co učit o vztahu mladých žen a obludných kočkovitých šelem.

„Jen klid!" křikla na něj Bré. „Všechno je v pořádku!"

Jafko se zarazil, potřásl hlavou, zamručel a užasle přimhouřil oči.

„Už nejsi mládě, hlupáčku, a Atlan ti nic neudělá. Nikdy by ti neublížil, jasné? Je to můj přítel, a tedy i tvůj! Nebo ti snad něco udělali mí přátelé?"

„Mňau," ozval se hussiar a trochu se choulil, když sledoval ruku sevřenou v pěst, která se držela nebezpečně blízko jeho čenichu. Jako by se před křehkou mladou ženou smrskl na polovinu své velikosti.

„Tak už ho nečti," zvolal Atlan dobrácky. „Nezapomeň, že je to zvíře a myslí úplně

jinak. Svět se přece nezboří, když mu nevoním."

"Ne tak docela," namítla Bré. „Musí se chovat slušně, i když tě nemůže ani cítit. Jistě, nemusí tě zrovna milovat, ale nesmí být na tebe zlý!" Mladá žena se obrátila k hussiarovi a dodala: „A ty teď jdi do své kajuty, a pohyb! Nechci tě ani vidět!"

Jafko odběhl, dával ale jasně najevo, že nesouhlasí s trestem. Podle svého názoru se zachoval přece správně!

"Kdybych jen věděla, co to s ním je?" pozdechla si Bré.

"Však on se uklidní," poznamenal Arkonidan. „Ostatně se mi zdá, že ani ty už na mě nemáš tak negativní názor, jako když jsme se seznámili."

Psycholožka se na něj udiveně podívala, a pak se rozesmála a zvolala: „To samé jsem si myslela já o tobě!"^

^ | ^

Třetí planeta slunce Eugaul, Plophos, byla zasažena víc než jiné. V gigantické metropoli New Tayloru a jeho okolí zuřilo čmá-rací šílenství naplno; ve Filozofově zakletí se nacházelo nejméně dvacet milionů Plophosanů. A počet postižených se zvyšoval závratnou rychlostí.

V některých méně hustě osídlených městech vypukla panika. Ti, kteří si to mohli dovolit - a byli toho ještě schopni - si sbalili to nejnútnejší a utekli. Ostatní zůstali trčet v začínajícím chaosu. Bylo jen otázkou času, kdy zanikne veškerý řád a tím i život.

FARGO se usadil na geostacionární dráze ve výšce asi tři sta kilometrů nad New Taylorem. Hyperprostorovou bublinu lokalizovali ve výši přibližně třicet kilometrů nad New Taylorem. Zachycovali odtamtud staccatovitě, neustále sílící hyperimpulsy.

Bylo načase poslat Herreachy do akce.

Atlan poprosil Caljono Yai, aby shromáždila své soukmenovce a pustila se s nimi do společné modlitby. Jako prostřednice měla fungovat Bré Tsinga; mohla rychle vytuší problémy, kdyby se připomínatelka nemohla vyjadřovat verbálně.

Jedním z typických znaků lodí třídy NOVA byl dvouposchodový hangár nacházející se ve spodní části trupu. Obě překrývající se paluby byly vysoké každá 110 metrů a dokázaly pojmout plavidla až do velikosti lehkého křižníku. Většinou ale -především pak dolní patro - sloužily k ukládání náhradních modulů a kontejnerů. Otevřená vrata hangáru byla oddělena od volného vesmíru pouze odrazovým polem.

K modlitbě se ideálně hodilo menší vyklizené poschodí. Také zde byly navozeny klimatické a světlené podmínky vyhovující Herreachům. Ti nejevili žádnou hrůzu z pohledu do nekonečného prostoru. Mysleli si totiž, že jde o hologram, s kterým se seznámili už předtím na posbijské lodi. Nikdo jim samozřejmě neřekl pravdu.

"Určitě to dokážeme," prohlásila Caljono Yai optimisticky. „Protože máme zahájit otvírání dimenzní brány mimo loď, potřebujeme znát alespoň přibližný bod, kde to má proběhnout, abychom se měli čeho chytit."

"Pokud je mi známo, zkoušíte to takhle poprvé," řekla Bré Tsinga.

"Ano," potvrdila jí připomínatelka. „Protože nás je jen čtyři sta, nemůžeme stvořit obra Šimbau. To znamená, že musíme spojenými mentálními silami otevřít bránu přímo, aniž promítneme svou vůli. To bychom nedokázali, kdybychom byli zavření někde uvnitř lodi."

"A nevádí vám, že to místo je vzdálené přibližně dvě stě sedmdesát kilometrů?"

"To není důležité, ne ve vesmíru, kde nejsou žádné hranice ani překážky. Mezitím jsme si už ledacos nacvičili; jsem si jista, že se nám to povede. Pokud uspějeme, musíme to přirozeně co nejrychleji sdělit

ostatním. Ne všichni mají tak zkušené vůdce, jako jsem já a Věj Ikorad."

„Samozřejmě. Budu se ti držet nablízku a pozorovat všechno, abychom mohli přerušit modlitbu, jakmile by nastaly nějaké potíže."

• Herreachové se už rozmístili v hangáru do spořádaného kruhu. Caljono Yai si ne-. chala donést křeslo a postavila ho na vyvýšené pódium, aby na ni všichni dobře viděli. Vysvětlila soukmenovcům, co od nich chce a jak mají postupovat.

Ti vzápětí sklonili hlavy, zakryli si je kápěmi a nastalo hluboké ticho. Herreachové se soustředili a pomalu se nořili do transu. Tiše, monotónně si při tom zpěvovali.

Bré Tsinga fascinovaně přihlížela a ani se nehnula. Vylekala se, když se těsně vedle ní zničehonic objevil Atlan, a už už ho chtěla vybědnout, aby byl zticha.

Arkonidan ale jen mávl rukou a zašeptal: „To jim nevadí. Už jsem to zažil několikrát. Vůbec nevnímají okolí, když se dostanou do transu. Mluvil jsem s řídicím palby. Všechny zbraňové systémy jsou v pohotovosti. Mohou spustit, jakmile Herreachové dají znamení — popřípadě hned jak zahlédneme Filozofa."

„Přesto to nebude jednoduché," špitla psycholožka. „Bublina měří v průměru už dobrých sto metrů."

„O to máme větší šanci, že zasáhneme cíl."

9. Modlitby

Započal houževnatý několikahodinový zápas, který vystavoval trpělivost a nervy všech zúčastněných těžké zkoušce.

Mezi nadějí a zklamáním se zmítali především Bré Tsinga a Atlan, kteří mohli sledovat dění, aniž do něj mohli nějak zasáhnout. Byli jen pasivní diváci. Atlan vydal

velitelskému můstku příkaz, aby mu až na další přestal předávat hlášení a zprávy ostatních - pokud by se samozřejmě nestalo něco rozhodujícího v boji proti Filozofům.

Herreachové se soustředili přímo příkladně. Žádný z nich neopustil kruh ani vylekaně nevyskočil. Byli pohrouženi do transu, splynuli dokonale vjedno a vyzařovali silnou, společnou vůli.

Přesto bylo neuvěřitelně těžké vůbec „vyhmátnout" strukturu hyperprostorové bubliny a otevřít bránu. Oproti dřívějšímu se Filozof tentokrát bránil pomocí parapsy-chických sil. Velmi dobře si všiml, že se venku něco děje, a patřičně na to reagoval.

„To je novinka," prohlásila Caljono Yai. „A je to pro nás o to těžší."

Její hlas zněl dutě, jakoby z velké dálky, ale bylo jí rozumět.

Náhle užasle dodala: „On se nám odtahuje!"

Vzápětí potvrdila Allanovi její slova lokalizace. Filozofova hyperprostorová bublina se začala pohybovat a dokonce předváděla jakési skoky.

Pokaždé když připomínatelka ohlásila, že úspěšně „nahmátli" bublinu, vyhnula se mentálnímu útoku Herreachů a přemístila se jinam. Jistě, její skoky nebyly velké, přesto museli modlitebníci pokaždé začínat nanovo.

Tohle bezcílné hupkání sem tam trvalo hodnou chvíli, než se Caljono Yai opět obrátila na Bré Tsingu a řekla: „Myslím, že teď to dokážeme."

Herreachové se přizpůsobili Filozofovu chování a nedali se už tak snadno setřást. Čím rychleji skákal, tím dřív ho doháněli.

Někdy dokonce předem vytušili směr jeho skoku, zaměřili se na místo dopadu a soustředili se na otevření dimenzní brány.

A vskutku - zničehonic se kdesi ve vesmíru rozzářila skulina, která se rychle zvětšovala. Bré a Atlan mimoděk zatajili dech. Bylo jim jasné, že teď jde o všechno.

Centrála řízení palby byla připravená a čekala jen na připomínatelčino znamení nebo na to, až se trhlina patřičně zvětší. Jenže Filozof nebyl zdaleka ještě na konci svých sil. Zabránil Herreachům ve stabilizaci brány. Zmizela dřív, než se stačila pořádně otevřít.

Atlan jako by slyšel až sem dolů zoufalý povzdech velitele palby. Také on zachrčel a optimismus vystřídalo poraženectví.

„Yai se nevzdává," zamumlala psycholožka. „Herreachové ještě nejsou vyčerpaní a nenechají se jen tak odradit. Neznají rezignaci. Budou to zkoušet tak dlouho, až buď uspějí, nebo padnou únavou. Tak jako tak jsme zase postoupili o krok vpřed."

Měla pravdu; podařilo se vytvořit první strukturální trhlínu, i když jen na zlomky vteřiny. Znamenalo to ale, že jsou na správné cestě a že Filozofova moc, byť obrovská, není neomezená.

Houževnaté přetahování přešlo do následující fáze a bylo ještě zarputilejší. Filozof už nemohl unikat skoky, Herreachové se na něj doslova „přilepili". Vyladili se na něj a nenechali se setřást jako protivné mouchy. Ale pokaždé, když otevřeli bránu, zmobilizoval jejich protivník své síly a okamžitě ji opět zavřel.

Zápasili urputně dál, nikdo se nevzdával. „Bohužel pořad ještě nic nerozeznávám, brána se pokaždé zavře příliš rychle," hlásila Caljono Yai.

„Jinak je všechno v pořádku?" zeptala se jí Bré Tsinga.

„Už jsme přestáli mnohem horší věci!" odvětila připomínatelka.

Psycholožka jí věřila. I nadále cítila mentální a také fyzickou stabilitu Herreachů. Nezachytila nejmenší náznak nejistoty nebo strachu.

^ A ^

Dál. Nikdo nevěděl, kolik mezitím uplynulo času, nikdo se nedíval na časomíru.

Pozorovali nepřetržitě záblesky a zášlehy venku ve vesmíru. Neustále měnily polohu.

„Dobrá," hlesla zničehonic Caljono Yai. „Teď ho dostaneme."

Na všech palubách FARGA znovu zavládlo bezdeché napětí.

Konečně se Herreachům podařilo zvětšit bránu na průměr třicet metrů a nakrátko ji stabilizovat. Za ní se nacházela hyperprostorová bublina připomínající ostrov, průhledný dutý svět sám pro sebe.

„Ale kde je Filozof?" na Allanovi bylo znát překvapení. Věděl, jak vypadají ony trubkovité bytosti. Nikde však teď žádnou neviděl. Rozeznal pouze nějaký neforemný pulsující modře světélkující organismus o průměru asi sedm metrů.

„Co je to?" vyjekla Bré rozčileně.

„Filozof ne," odpověděla místo Allana Caljono Yai. „Je to něco docela cizího."

„Připomíná mi to hodně mladou Goed-du, jak jsem ji jednou viděl," hlesl Atlan.

Mezitím hyperčidla FARGA zaměřila dimenzní bránu a osazenstvo centrály řízení palby se chystalo zaměřit pomocí syntroniky cíl a napadnout ho paprskomety a transformačními děly.

První salva šla do prázdna, protože brána se těsně před zásahem opět zavřela. Bublina poposkočila.

Útok dospěl do třetí fáze. Nyní se podařilo bránu dostatečně zvětšit, ale ne stabilizovat na patřičnou dobu. Navíc zbraňové systémy reagovaly opožděně na skokové přemísťování hyperprostorové bubliny.

Další pokus. Atlan si dovedl živě představit, jak se tam nahoře postupně šíří všeobecné zoufalství. Všichni byli odborníci, na zbraně a reagovali ve skvělých časech. Neudělali jediný zbytečný pohyb a zaměřovali cíl s jistotou náměsíčníka. A přesto jim Filozof - nebo co se to nacházelo v bublině - stále znovu unikalo. Souboj pokračoval a jeho konec byl v nedohlednu.

„Jednou to prostě musí vyjít," ucedil At-lan a zaskřípěl zuby. Z očí mu tekly slzy, jak usilovně sledoval bitvu.

Vzápětí nastalo opět ticho. Mručení Herreachů odeznělo a Bré cítila, že jsou všichni na pokraji sil; také jejich Soustředění ochabovalo.

„Trpělivost," ozvala se znovu Caljono Yai. „Když už jsme ho zahnali tak do kouta, nenecháme si ho utéct. Jsem si jistá, že ho dostaneme."

Sem tam, sem tam. Herreachům se podařilo „vyhmátnout" bublinu, otevřít bránu, lodní děla vypálila, ale Filozof už byl zase pryč.

„Neměli bychom změnit postavení FAR-GA?" navrhla znenadání Bré.

„Jen klid, mějte strpení," odpověděla přimínatelka.

„Co nevidět to vzdám," ohlásil se velitel palby Allanovi. „Už z toho tady nahoře cvo-katíme. Jestli to takhle půjde dál, bude mít o kolečko méně i syntrionika..."

„Vydrž," vybídl ho Arkonidan. „Přece to nezabalíme, když jsme už tak blízko. Buď on, nebo my."

Vyznělo to hodně dramaticky, ale Atlan to také tak myslel. Kdyby to nyní vzdali, byla by jednou provždy ztracená celá galaxie a všechny optimismus by byl málo platný. Nic by na tom nezměnilo, kdyby záchrana přišla na poslední chvíli, kdyby přispěchala na pomoc kavalerie v podobě Perryho Rhodana a Bullyho. Pokud tedy staří přátelé vůbec ještě žijí...

„Jsme tak blízoučko," zašeptala po delší chvíli Caljono Yai.

Vtom řadami Herreachů proběhlo hromadné škubnutí, zjevně mobilizovali všechny zbylé síly k poslednímu rozhodujícímu úderu. Allanovi to potvrdila i Bré. Cítila velmi vysokou koncentraci a málem se jí nechala strhnout.

„Zbraňová centráló, pozor!" vykřikl Allan. „Připravte se na salvu. Myslím si, že to Herreachové tentokrát..."

„Rozkaz!"

A pak se všechno sběhlo během několika málo vteřin. Sametová tma vesmíru náhle ustoupila jasů. Vytvořil se nepatrný zářivý bod, který se rychle zvětšoval. Otevřela se dimenzní brána s jasnými roztrpenými okraji a za ní byla opět jasně vidět velká hyperprostorová bublina s modře světélkujícím škubajícím se organismem uvnitř. Hyperčidla zachytila cíl. Organismus se svíjel a kroutil, bublina měnila obrysy.

„Držte!" zanaříkala Caljono Yai.

Herreachové se pohroužili do sebe a odolávali jako skála. Bré Tsinga se chytila za hlavu - mohutné napětí v ní vyvolalo em-patické bolesti. Vytrvala však, aby o nic ^nepřišla; ještě to dokázala snést.

Zbraně byla zaměřeny. Brána se třásla, ale zůstávala stabilní. Organismus pulzoval a škubal sebou. Parapsychické síly bojovaly o přežití.

„Pal!" ozvalo se z palubního rozhlasu.

Na FAROU použili všechny zbraně, které měli k dispozici. Některé výstřely zamířily do prázdna, ale většina jich zasáhla cíl. Atlan musel zavřít oči, když vyšlehl oslnivý blesk při explozi bubliny. Trvalo to však jen zlomek vteřiny, a pak bylo po všem.

Brána se rozplynula v nicotě a vyčerpaní Herreachové se pomalu probouželi z transu.

Bré Tsinga zmateně zamrkala a podívala se na Atlana. Ažji zaskočilo, jak se to všechno sběhlo rychle.

Arkonidan se zasmál a řekl: „Je po všem".

„Bublinu už nelze lokalizovat," ozvalo se palubním rozhlasem z velitelského můstku. „Blahopřejeme!"

10.

Zpráva (7.srpna 1289 NGL)

„Je to skutečně tak?" nechtělo se věřit Bré Tsinze a obrátila se na Caljono Yai, která právě vstávala z křesla.

Herreachové si vzájemně pomáhali na nohy a vysíleně klopýtali zpátky do svých příbytků. Vítězoslavným výkřikům ani uznaným poklepáváním po ramenech nevěnovali nejmenší pozornost.

„Ano," odpověděla připomínatelka ve fialové kutně. „Je to nade vši pochybnost. Jasně jsem mohla pozorovat explozi a zkázu organismu. Z Filozofa nezůstalo určitě ani ň." Obrátila se k Allanovi a dodala: „Když dovolíš, ráda bych se spojila se svými na ostatních lodích, abych jim podala zprávu o tom, co se stalo tady. Byl to náročný úkol, ale my jsme ho splnili. Mělo by se to podařit také ostatním."

„To není žádný problém. Nejlépe když půjdeme na velitelský můstek," řekl Arkonidan.

Všichni tři zamířili nahoru.

„Plophos je díkybohu osvobozen," vydechla si kosmopsycholožka. „Teď snad můžeme konečně doufat!"

Arkonidan přikývl a řekl: „Jen mi vrtá hlavou, co to bylo za podivný organismus uvnitř bubliny. Vypadalo to jako počáteční vývojové stadium Goeddy, alespoň tak jak ji znám já. Doufejme, že další naše akce budou následovat rychle po sobě a zjistíme, co se za tím skrývá."

„Proto bychom neměli ztrácet čas," přisvědčila Caljono Yai.

„Nějak tomu nemohu pořád uvěřit..." Bré byla stále jako ochrnutá. Napětí posledních hodin z ní opadávalo jen velmi pomalu a ani nevěděla, jestli bude nakonec schopna pocítovat radost.

Atlan se s tím vyrovnal mnohem snáz; ulevil si nakrátko smíchem a pak se vrátil k běžnému dennímu režimu, jako by se vůbec nic nestalo. Prožil podobné chvíle už nespočetněkrát.

Mladá žena cítila jeho klid a poznenáhlu přecházel i na ni. Bylo velmi příjemné být nablízku tomuto muži. Navíc věděla, že

Atlan cítí totéž. A líbilo se jí to. Kupodivu jí to ani nepřipadalo zvláštní.

Herreachanky se ujal jeden radista, zatímco Arkonidan se pídil po hlášení, která došla jemu. Samozřejmě doufal, že mu IPRASA podá zprávu, jak to vypadá na Arkonu. Poté, co s obrovskými potížemi nakonec přece jen udolali Filozofa na Plophosu, příliš nevěřil, že by se Křišťálovému impériu podařilo „jen tak" vyřídít silného, nebezpečného protivníka, navíc když všude řádil čmárací syndrom.

„Také jsem došla k tomuto názoru," řekla

Bré. „Něco mi tu trochu nehraje."

„Doufám, že mě teď nemíniš znepokojovat."

„Nemůžu si pomoci."

Došla hlášení z jiných lodí, které už doletěly do operační oblasti a podnikly první pokusy - ovšem velmi opatrné, aby předčasně nevyplašily Filozofy a nevyprovokovaly je k obraně nebo útěku.

Přirozeně, že ostatním velmi pomohla zpráva Caljono Yai a Arkonidan si mohl být jist, že neprodleně zahájí útok.

Krizové zasedání Ligy svobodných Zemšťanů mezitím skončilo a, jak se dalo očekávat, bezvýsledně. Jaké plány, se na něm vlastně daly ukout? Vždyť jediné, co účastníci dokázali, bylo, že bezmocně vysedávali a zahrnovali se neuskutečnitelnými úvahami.

„To bude Homér rád, že už může zase zpátky," prohlásil Atlan. Podíval se po očku na Bré a dodal: „A určitě bude hodně našťvaný, že neuvidí Jarka."

„K tomu bude mít ještě snad příležitost, až se vrátíme," namítla bezstarostně psycholožka. „Letíme přece zpátky, ne?"

„Mno... uvidíme."

Bré pohlédla tázavě na kapitánku lodi, ale ta jen pokrčila rameny.

„Ale slíbili jsme přece Herreachům..." namítala.

„Slib samozřejmě dodržím," přerušil ji Allan. „Jenže jsme ještě neskončili. Možná nás bude zapotřebí někde jinde. Tak rychle to prostě nejde, Bré, a Presto Go to ode mě ani nečeká!"

Empatka vycítila jeho odhodlání a mlčela. Nezeptala se ho ani, co má nyní v úmyslu udělat. Měla hlad a byla přetažená, nicméně se nemínila jen tak vzdát svého

postavení. Nejprve se musí dozvědět, co bude dál.

Vtom dorazila zpráva z GILGAMEŠE. Byla vlastně vyslaná z Camelotu a dostala se na FARGO zprostředkovaně. Jejím odesílatelem byl Alaska Saedelaere. Nositel buněčného aktivátoru byl naživu a zdržoval se na Arkonu.